

24th February 1969] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

அண்டு கம்பெனி (பிரைவேட்) லிமிடெட் என்கிற நிறுவனத்தார் விரிவான திட்ட அறிக்கை ஒன்றைத் தயாரிப்பதற்காகும் செலவிற்காக இத்துணை மதிப்பீடுகளில் நிதி ஒதுக்கியுள்ளோம்.

இத்துணை மதிப்பீடுகளில் அடங்கியுள்ள பிற திட்டங்கள் பற்றிச் சிறப்பான எந்த விளக்கமும் தேவையில்லையென்று கூறி, இவற்றை இம்மன்றம் ஏற்கும்படி வேண்டுகிறேன்.

IV.—PRESENTATION OF THE STATEMENT OF DEMANDS FOR GRANTS FOR EXCESS EXPENDITURE IN 1964-65.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, 1964-65-ம் ஆண்டில் சில மானியங்களின் கீழ் ஏற்பட்ட செலவினம் அவ்வாண்டிற்காக ஒப்பளிப்பு வழங்கப்பட்ட இறுதி நிதி ஒதுக்கத்திற்கு மேற்பட்டதாகத் தெரியவந்ததால், அம் மிகைச் செலவினங்களை, ஈடு செய்வதற்கான மானிய விவர அறிக்கையை மன்றத்தின் முன் வைக்கவேண்டி முன் வந்துள்ளேன்.

2. இந்த மிகைச் செலவினங்களை ஆய்வு செய்த 1967-68-ம் ஆண்டிற்கான பொதுக் கணக்குக் குழுவினர் தமிழ்நாடு அரசுக் கணக்குகள் பற்றிய தங்கள் அறிக்கையின் 16-வது பத்தியில் அவ்வறிக்கையின் 1-ம் இணைப்பில் கண்டுள்ளபடி, மிகைச் செலவினங்களுக்கான மானியக் கோரிக்கைகளைச் சட்ட மன்றத்தின் இசைவிற்காக அளிக்கும்படி பரிந்துரைத்தனர். பொதுக் கணக்குக் குழுவினரின் இப் பரிவுரைக் கிணங்க, 1964-65-ம் ஆண்டிற்கான மிகைச் செலவினங்களை ஈடுசெய்யும் வகையில் மானியக் கோரிக்கைகள் அடங்கிய விவர அறிக்கை இப்போது அளிக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு செலவினமும் அதிகரித்ததற்கான காரணங்கள் மானிய விவர அறிக்கையின் இணைப்பில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இம் மிகைச் செலவினங்களின் மொத்தம் 65.95 லட்சம் ரூபாயாகிறது. இம் மிகைச் செலவினை முறைப்படுத்துவதற்குச் சட்ட மன்றத்தின் இசைவு வேண்டப்படுகிறது.

3. இவை கூறி, 1964-65-ம் ஆண்டிற்குரிய மிகைச் செலவிற்கான மானியக் கோரிக்கைகள் அடங்கிய விவர அறிக்கையை இம் மன்றம் ஏற்கும்படி வேண்டுகின்றேன்.

V.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS.

* திரு. என். வி. நடராஜன் : மதிப்பிற்குரிய அவரைத் தலைவர் அவர்களே, அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் மறைவுக்குப் பிறகு மாண்பு மிகு கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களை முதல்வராகக் கொண்டு அமையப்பெற்றுள்ள அமைச்சரவையை நான் மனமார வரவேற்கிறேன்; பாராட்டுகிறேன். இங்கே எனக்கு மாறுபட்ட கருத்துள்ளவர்களும் மற்றும் ஒரு சிலரும் அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் ஆட்சி நீண்டகாலம் நடைபெறும் என்று எதிர்பார்த்தோம். ஆனால் இந்த ஆட்சியோ விரைவிலேயே முடிந்துவிடும் என்ற

[திரு. என். வி. நடராஜன்] [24th February 1969]

கண்ணோட்டத்தோடு விமர்சனம் செய்ததாகத் தெரிகிறது. ஆனால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்ற முறையிலும், பொதுவாக நல்லாட்சி நிறுவ வேண்டும், நிலைக்கச் செய்ய வேண்டும் என்ற வகையிலும் ஒன்றை நாம் மிக நன்றாக உணர வேண்டும். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் வகுத்துத் தந்த இந்த நல்ல ஆட்சியை எவ்வளவு நீண்ட காலத்திற்கு நிலைத்து நடைபெறச் செய்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு அண்ணா அவர்களின் பொதுப் பணிக்கு நாம் செய்யும் ஒரு வணக்கமாக, அவருக்கு நாம் காட்டும் மரியாதையாக இருக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். எனவே தமிழகத்தைச் சார்ந்தவர்களும், கழகத்தைச் சார்ந்த அமைச்சர்களும் இதை மனதில் கொண்டு அண்ணா அவர்கள் வகுத்துத்தந்த இந்த ஆட்சியை பல்லாண்டு காலம் நீடித்து நிலைபெறச் செய்து அண்ணா அவர்களின் பொதுப் பணி என்றுமே உயிருள்ளதாக இருக்க நாம் நமது கடமையினைச் செய்வோம் என்று உறுதி கொள்ள வேண்டும்.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பொது வாழ்வு நீதிக்கட்சியிலிருந்து துவக்கப்பட்டது என்றாலும் அதே நேரத்தில் தொழிற்சங்க இயக்கத்திலும் அவர்கள் மிகவும் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். நான் இங்கே சிலவற்றைக் குறிப்பிடுவதற்குக்கூட கொஞ்சம் சிரமமாக இருக்கிறது. காரணம் அதில் என்னைப் பற்றியும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அவரது பொதுப்பணியின் துவக்கத்தில் தொழிற்சங்கத்திலே பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த போது நான் காங்கிரசிலே ஒரு தொண்டனாக இருந்தேன். ஆயினும் தொழிற்சங்கத்தில் அவருடன் நானும் சேர்ந்து பணியாற்றும் வாய்ப்புப் பெற்றிருந்தேன். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எப்போதுமே தொழிற்சங்க இயக்கத்தில் மிகவும் அக்கறை உள்ளவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். அண்ணா அவர்களுடைய அரசை பொதுவாக ஏழை எளிய மக்கள், தொழிலாளர்கள், நடுத்தர மக்கள் எல்லாம் எந்தப் பெயரையிட்டு அழைத்து வந்தார்கள் என்றால் இது ஒரு தொழிலாளர் அரசு என்ற அடிப்படையில் தான். தொழிலாளர்கள் பொதுவாக அண்ணாவின் அரசை மனமாறப் பாசாட்டிப் போற்றி புகழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். எனவே அண்ணாவின் ஆட்சியை “தொழிலாளர் அரசு” என்று சொன்னால் கூட மிகையாகாது. தொழிலாள வர்க்கத்தின் மீது அந்த அளவுக்கு அக்கறை கொண்டவர்கள் அண்ணா அவர்கள். சென்னையில் உள்ள பி. அண்டு சி. மில்லில் வேலை நிறுத்தம் நடைபெற்றபோது அண்ணா அவர்கள் அந்த வேலை நிறுத்தத்தில் கொண்ட பங்கு தொழிலாளர் இயக்கச் சக்தித்திரத்திலே குறிப்பிடத் தக்கதாகும். ஆனால் தொழிற்சங்கத் துறையில் ஈடுபட்டபோதும், தொழிலாளர் இயக்கங்களை நடத்திச் சென்றபோதும் தொழிற்சங்கம் என்றால் தொட்டதற்கெல்லாம் வேலை நிறுத்தம் செய்ய வேண்டும், அதுதான் தொழிற்சங்கத்திற்கு உரிய வீரம் என்று ஒருபோதும் அவர்கள் எண்ணியதில்லை. வேலை நிறுத்தம் என்பது கடைசி ஆபுதமாக இருக்கவேண்டும். மற்ற நேரங்களில் அதைப் பயன்படுத்துவது தொழிற்சங்கத்தின்

24th February 1969] [திரு. என். வி. நடராஜன்]

மதிப்பை குறைப்பதாகும் என்ற அழுத்தமான எண்ணம் கொண்டவர்கள் அண்ணா அவர்கள். மிகச் சாதாரண பிரச்சினைகளுக்குக்கூட வேலை நிறுத்தம் செய்வது என்ற போக்கினைமாற்றி முக்கிய பிரச்சினைகளுக்குப் பரிசாரமாக அதுவும் வேறு எந்த முறையும் பயன்படாமல் டோனஸ் கடைசியாக வேலை நிறுத்தத் திட்டத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் அவர்கள் ஈடுபட்டுள்ள தொழிற்சங்கங்களை நடத்தி வந்திருக்கிறார்கள். அந்தச் சங்கங்களிலேயெல்லாம் நானும் இணைந்து பணியாற்றும்படியான வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கிறேன். அந்த நாட்களிலேயே அண்ணா அவர்கள் தொழிலாளர்களின் உள்ளங்களில் இடம் பெற்றுவிட்டார். ஆகவே அவர்களுடைய அரசை பாட்டாளி அரசு, மக்கள் அரசு, தொழிலாளர் அரசு என்று சொன்னாலும் மிகையாகாது. எனவே அண்ணாவின் ஆட்சியில் பல்வேறு துறைகளிலும் ஒவ்வொரு அமைச்சரும் நல்ல முறையிலே பணியாற்றி வந்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு துறையிலே பணியாற்றிய அமைச்சர்களையும் இந்த நாடு போற்றி இருக்கிறது. பொதுவாக நல்ல அரசியல் பண்புபடைத்தவர்கள் அத்தனைபேரும் போற்றியிருக்கிறார்கள். அதிலும் குறிப்பாக ஒன்றைச் சொல்லுவேன். கடந்த 2 ஆண்டுகளாகப் போக்குவரத்துத் துறையில் பொறுப்பேற்றிருந்த அமைச்சர் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களைப் பொறுத்தவரை, அந்தத் துறையில் அவர்கள் ஆற்றியுள்ள தொண்டு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். காங்கிரஸ் ஆட்சியின்போது போக்குவரத்துத் துறையை தீவிரமாக தேசிய மயமாக்குவதில் அன்றிருந்த போக்குவரத்துத் துறை அமைச்சர் திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்கள் மிகவும் தயக்கம் காட்டி வந்தார்கள். இந்த மன்றத்திலே உள்ள மதிப்புக்குரிய அங்கத்தினர் களுக்கெல்லாம் கூட தொழில் நாங்கள் எதிர்க்கட்சியில் இருந்த போது அவரிடத்தில் பண தொழிலை தேசியமயமாக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியபோது அவர் எங்களுக்கு பொருளாதாரம் கூட புரியாது என்று மிகவும் கோபமாகவும் ஆவேசமாகவும் பேசியதை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். அதாவது அவரது பொருளாதாரக் கணக்குப்படி இந்தத் துறையை தேசியமயமாக்குவது பெருத்த நஷ்டத்தை ஏற்படுத்தும் என்பது அவருடைய திட்டவட்டமான வாதம். அதை எதிர்த்து, நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால் போக்குவரத்துத் துறையை தேசியமயமாக்குவோம் என்று 1967 பொதுத் தேர்தலுக்கு முன்பு வெளியிடப்பட்ட எங்கள் கட்சியின் தேர்தல் அறிக்கையிலேயே நாங்கள் திட்டவட்டமாகக் குறிப்பிட்டிருந்தோம். அதைப் போலவே ஆட்சி அமைந்த உடனே வெகுநினைவில் அந்த தேசிய மயமாக்கும் திட்டத்தை தீவிரமான நடைமுறைக்கும் கொண்டு வந்தோம். தேசிய மயமாக்கும் திட்டத்தை நடைமுறையாக்கினால் நஷ்டம் ஏற்படும் என்று சொன்ன திரு. வெங்கட்ராமன் போன்ற, பொருளாதாரத்தில் மிக்க அனுபவம் பெற்ற அவரே ஏற்றுக்கொள்ளும் அளவுக்கு இன்றைய நினம் தேசியமயமாக்கும் திட்டத்தை எல்லோரும் பொதுவாக வரவேற்கிறார்கள். போக்குவரத்துத் துறையை தேசியமயமாக்கி

[திரு. என். வி. நடராஜன்]

[24th February 1969]

இருப்பது மட்டுமல்ல. அதோடு பஸ்போக்குவரத்துக் கட்டணத் தையும் குறைத்திருக்கிறோம். பல ரூபிகளில் புதிய பஸ்கள் விடப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால் ஏழை எளிய மக்களுக்கு நல்ல பலன் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நான் சென்னை டாக்சி, ஆட்டோ-ரிக்ஷா தொழிலாளர்கள் சங்கத்தின் தலைவன். அவர்களே பலமுறை என்னிடத்திலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய புதிய அரசு அமைந்து எல்லா ரூபிகளிலும் புதிதாக பஸ்களை விட்டுவிட்டதால் எங்கள் டாக்கிகளுக்கு வருபவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து விட்டது. அதனால் எங்கள் வருமானமும் குறைந்துவிட்டது என்று அவர்கள் சொல்லி வருத்தப்படும் அளவுக்கு பல ரூபிகளில் புதிய பஸ் போக்குவரத்து ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல. பல்வேறு துறைகளில் கடந்த முதல் 2 ஆண்டுகளில் 2000-க்கும் மேற்பட்ட வண்டிகள் அந்தத்துறையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியின் காரணமாக எண்ணிக்கையில் அதிகமாகி இருக்கின்றன.

மற்றும் ஒன்றையும் நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பஸ்போக்குவரத்துத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் மிகவும் ஆதரவாக செயல்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் தொழிலாளர்கள் வைத்த 25 கோரிக்கைகளுக்கும் இணங்கி நிறைவேற்றி இருக்கிறார்கள். குறிப்பாகச் சில வற்றை மட்டும் நான் இங்கே சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

1-11-1967 முதல் போக்குவரத்து தொழிலாளர்களின் பஞ்சப் படி. (டி.ஏ.) உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது;

நகர ஈட்டுப்படி புதிதாக வழங்கப்பட்டிருக்கிறது;

டெப்போக்களில் வேலை செய்கிற தொழிலாளர்களின் போனஸ் அடிப்படை 10 சதவீதத்திலே இருந்து 15 சதவீதமாக உயர்த்தப் பட்டிருக்கிறது;

டெப்போ ஆபீஸ், வொர்க் ஷாப், குரோம்பேட்டை, கன்னியா குமரி ராணித்தோட்டம் தொழிலாளர்களுக்கு ஸ்டாப் போனஸ் அடிப்படையில் 20 சதவீதத்திலே இருந்து 40 சதவீதமாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது.

ஊட்டி. கோடைக்கானல் ஆகிய பகுதிகளில் பணியாற்றும் தொழிலாளர்களுக்கு குளிர்காலப் படி உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது.

பதவி உயர்வு இருந்தும் பதவி உயர்வு அளிக்கப்படாமல் பல தொழிலாளர்கள் இருந்து வந்தார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு பதவி உயர்வு அளிக்க 1-12-1967-ல் இருந்து கணக்கிட்டு உடனடியாக அந்த உயர்வைத் தருமாறு உத்திரவிடப்பட்டது.

தொழிலாளர்கள் கல்வித் திட்டத்தில் ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு நாளைக்கு 50 பைசா வேண்டும் என்று கோரப்பட்டதை நம்முடைய போக்குவரத்து அமைச்சர் 50 பைசா அல்ல, ஒரு ரூபாயே தருகிறேன் என்று அவர்கள் கேட்டதை விட இரு மடங்காக தந்திருக்கிறார்.

24th February 1969] [திரு. என். வி. நடராஜன்]

மலைப்பகுதிகளில் பணியாற்றுவவர்களுக்கு ஆண்டு முழுவதும் சிறப்புப் படி வழங்க உத்தரவிடப்பட்டது.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை ஒரு செட் பூட்ஸ் கொடுப்பதை மாற்றி ஒரு ஆண்டுக்கு ஒரு ஜதை பூட்ஸ் அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது.

இப்படி போக்குவரத்துத் துறை தொழிலாளர்கள் சங்கத்தினர் கேட்ட 25 கோரிக்கைகளையும் ஒப்புக்கொண்டு உடனடியாக அவைகள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்குச் சான்றாக நான் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். “வெற்றி வெற்றி வெற்றி” இது தொழிற்சங்கம் வெளியிட்ட ஒரு அறிக்கை. அதிலே “நம் தொழிற்சங்க கோரிக்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டு உயர்மட்டக் குழு அமைப்பதற்காக 16-3-1968-ல் சட்ட மன்றத்தில் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் அறிவித்துள்ளார்கள். இதற்கு சங்கத்தின் தொழிலாளர்கள் சார்பில் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்” என்று ஸ்டேட் டிரான்ஸ்போர்டு எம்ப்ளாயீஸ் அண்டு ஐனரைல் வொர்க்கர்ஸ் யூனியன் ஒரு நன்றியறிவிப்பு அறிக்கையை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

திரு. என். இராகவானந்தம்: நான் தான் அந்த அறிக்கையை வெளியிட்டவன். அதிலே நான் நன்றி தெரிவித்திருக்கிறேன். ஆனால் நான் பேசும்போது ‘திருப்திகரமாக இல்லை’ என்று குறிப்பிட்டேனே தவிர ‘இதை மறுக்கவில்லை’ அந்த வெற்றி! வெற்றி! வெற்றி! நோட்டீசை நான் தான் போட்டேன். அதை வெற்றியல்ல என்றும் இப்போது நான் சொல்லவில்லை. நான் என்ன சொல்லி இருக்கிறேன் என்றால் முதலமைச்சரின் பேச்சு அவ்வளவு திருப்திகரமாக இல்லை என்பது தான். “generally not satisfactory” என்று தான் இப்போதும் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. என். வி. நடராஜன்: நான் இங்கே இருக்கும் நிலைமைகளை விளக்குகிறேனே தவிர குறிப்பிட்ட ஒருவருக்கு என்று பதில் சொல்ல முன்வரவில்லை. அதைப் பற்றி எங்கே பேச வேண்டும், எப்படிப் பேச வேண்டும், எந்த சூற்றையிலே பேச வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும். அதற்கு நான் தயாராகவும் இருக்கிறேன்.

மதிப்பு மிக்க உறுப்பினர் அவர்கள் உயர் மட்டக் குழுவை அமைச்சர் கருணாநிதி தியானித்ததற்காக அவர் பாராட்டியதாக இப்போது கூறுகிறார். இவர் தான் 20-3-1968-ல் இந்த வெற்றி அறிக்கையை வெளியிட்டு இருக்கிறார். அந்த அறிக்கையிலே தான் “ஸ்டேட் டிரான்ஸ்போர்டு எம்ப்ளாயீஸ் அண்டு ஐனரைல் வொர்க்கர்ஸ் யூனியன் சார்பில் தொழிலாளர்களுக்கு அதிக போனஸ் பஞ்சப்படி வழங்கவும் மேற்கொண்டு அவர்களின் நிலையை ஆராய ஒரு உயர்மட்டக் குழு அமைக்கவும் மாண்புமிகு போக்குவரத்துத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் முன்வந்திருப்பதை வரவேற்று தொழிலாளர்கள் சார்பில் அவருக்கு நன்றியைத் தெரி

[திரு. என். வி. நடராஜன்] [24th February 1969]

வித்துக் கொள்ள கடமைப்பட்டுள்ளேன்” என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். நான் இதையெல்லாம் இங்கே வாதத்திற்காக சொல்ல வில்லை. அதற்கு வேறு இடம் இருக்கிறது. நான் இங்கே பொதுவாக விவகாரங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நமது அரசு அண்ணா அவர்கள் அமைத்துத் தந்த அரசு, முதல் இரண்டு ஆண்டுகளில், அதிலும் குறிப்பாக முதல் ஆண்டில் இவ்வளவு காரியங்களைச் செய்திருக்கிறது. இதனைப் பாராட்ட வேண்டியவர்கள் பாராட்டுகிறார்கள். உண்மையை உணரவேண்டியவர்கள் மனம்மார உண்மையை உணர்ந்திருக்கிறார்கள். அதற்காக நன்றிகாட்ட வேண்டியவர்கள் நன்றிகாட்டுகிறார்கள்.

மற்றும் சொல்லுவேன், இதோடு என்னைப் போன்றவர்கள் திருப்தி அடைந்துவிட்டோமோ என்றால் இல்லை. அரசு இன்னும் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இன்னும் செய்வார்கள். நமது அரசு செய்யும் என்ற திட்டம்தான் நம்பிக்கையிருக்கிறது. ஆகவே வலியுறுத்த வேண்டிய இடத்தில் வலியுறுத்துவேன். அவர்கள் இரண்டு ஆண்டுகளில் எவ்வளவு சிரமம் இருந்தபோதிலும், காங்கிரஸ் ஆட்சியில் செய்யாததை எல்லாம், குறிப்பாக அந்தத் துறையை ஏற்றுக்கொண்டிருந்த கலைஞர் அவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள். கழகத்தைச் சார்ந்தவன் என்ற முறையிலும் தொழிலாளர், நலனில் உண்மையான அக்கறை கொண்டவன் என்ற அடிப்படையிலும் அதைப்பற்றி குறிப்பிட விரும்புகிறேனே தவிர, போற்றிப் புகழ அல்ல. கண்டிக்க வேண்டிய இடத்தில் கண்டிப்போம்; வலியுறுத்த வேண்டிய இடத்தில் வலியுறுத்துவோம். வேண்டுகோள் விடுக்க வேண்டிய இடத்தில் வேண்டுகோள் விடுப்போம். இருக்கின்ற உண்மையை எடுத்து சட்டமன்ற உறுப்பினர் என்ற முறையில்சொல்ல வருகிறேனே தவிர யாருக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்க அல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். நமது அரசு ஆற்றியுள்ள நன்மைகளை மறைத்துப் பேசுவது நியாயமாகாது.

அடுத்தபடியாக, நமது டாக்சி தொழிலாளர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து கூட்டுறவுத் துறையில் ஒரு சங்கம் அமைத்திருக்கிறார்கள். கூட்டுறவுத் துறையில் அமைக்கப்பட்ட அந்த சங்கம் அரசாங்கத்திடம் கடன் பெற்று டாக்சிகளை நடத்தி வருகிறது. ஆனால் இதுவரையில் ராங்கிய கடனை திருப்பித் தரவில்லை. என்னை அந்தச் சங்கத்திற்கு கலைஞரை இருக்குமாறு பணிந்தார்கள். நான் வந்தவுடன் கணக்குப் பார்த்தேன். சல்லிக் காசு கூட அரசாங்கத்திற்குத் திருப்பிக் கொடுக்காமல் கூட்டுறவு சங்கம் நடத்தி வருவது முறையாகாது என்று உணர்த்தினேன். எந்த சர்க்காரிடம் என்றால், திரு. பக்தவத்சலம் அவர்கள் ஆட்சியின் காலத்தில் தான் இந்த உணர்வோடு கேட்டேன். அதன் பிறகு நிலைமைகளை ஆராய்ந்தோம். வரவு-செலவுக் கணக்கை காண்பித்தார்கள். இந்தநிலையே நீடித்தால் டாக்சி தேய்மானம் அதிகடைசியில் ஒன்றுமே இருக்காது. கூட்டுறவுத் துறைக்கே கேட்ட பெயர் வரும் என்று அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி, அண்ணா அவர்களின் ஆட்சி ஏற்பட்டவுடன், அந்தத் துறை அமைச்சரான

24th February 1969] [திரு. என். வி. நடராஜன்]

மாண்புமிகு மாதவன் அவர்களிடத்திலும், போக்குவாத்துத் துறை அமைச்சராக இருந்த கலைஞர் அவர்களையும் அணுகி, டாக்சியை அதை ஓட்டும் தொழிலாளிக்கே சொந்தம் ஆக்குவது என்ற அடிப்படையில் அதற்கு ஒரு திட்டம் நாங்கள் தருகிறோம். அதற்கு அனுமதி தாவேண்டும் என்று கேட்டோம். அந்தத் திட்டத்தை வகுத்துத் தந்தோம். நமது கழக அரசு அதற்கு அனுமதியும் ஆதரவும் வந்தது. இப்போது அதேபோல் அங்குள்ள 15 டாக்சிகள், அவற்றை ஓட்டும் தொழிலாளர்களுக்கு ஆண்டு தவணையில் சொந்தம் ஆக்க திட்டம் மேற்கொள்ளப்பட்டு, அத்திட்டம் செயல்பட்டுவருகிறது. ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள்ளே அதற்குரிய மூலதனத்தைக் கொடுத்தவுடன், டாக்சி அவர்களுக்குச் சொந்தமாகிவிடும். இன்னும் மேற்கொண்டு அதே திட்டத்தின்கீழ் சர்க்கார் முன் வந்து வடிக் கொடுத்து உதவினால், டாக்சி ஓட்டுபவர்களுக்கும் சொந்தக்காரர்களுக்கும், பொதுமக்களுக்கும் இடையே அடிக்கடி சண்டை ஏற்படுகிறதே அதை சற்று குறைக்கலாம் என்பது என் என்னும் ஆகவே, ஆரம்ப கட்டத்திலேயே எங்களுடைய யோசனையை ஏற்றுக் கொண்ட தமிழக அரசிற்கு, அந்த துறையைச் சார்ந்த அமைச்சர்கள் மாண்புமிகு மாதவன் அவர்களுக்கும், கலைஞர் அவர்களுக்கும் தொழிலாளர்கள் சார்பில் நன்றி பாராட்டிக் கொள்ள கடமைப் பட்டுள்ளேன். மேலும் எங்கள் தைவையை பூர்த்தி செய்யவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மொழிப் பிரச்சனையைப் பற்றி எல்லாம் நமது எதிர் தரப்பில் உள்ள உறுப்பினர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள். நான் ஒன்றைப் பணிவாகச் சொல்லிக்கொள்ளுவேன். அண்ணா அவர்கள் வகுத்துத் தந்த ஆட்சியில் இப்போது அண்ணாவைப் பின்பற்றி பொறுப்பேற்றுள்ள அமைச்சரவையின் எண்ணமும் சரி, கழகத்தின் எண்ணமும் சரி. அந்தக் காரணத்தை முன்சரிட்டும், எப்போர்ப்பட்ட வழியிலும் இந்தி திணிப்பை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டோம் என்று திட்டவாட்டமாக தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அதற்கு வீணை வியாக்கியானங்கள் செய்துகொண்டிருப்பது, வாதங்கள் செய்துகொண்டிருப்பது வீண்குழப்பத்தை வளர்த்து இந்தியாவின் ஒற்றுமையை சிர்குலைக்கும் என்று திட்டவாட்டமாக தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா காந்தி அம்மையார் இந்திய மக்கள் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும், மாநில அரசுக்கும் மத்திய அரசிற்கும் நல்ல உறவு இருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் அவர்கள் உண்மையாக ஆசைப் படுகிறார்கள். அந்த ஆசை நிறைவே வேண்டுமானால், இந்தியை எப்படி திணிக்கலாம் என்ற ஆசையை அறவே விட்டுவிட்டு, தமிழுக்கும், ஏன் ஒவ்வொரு மாநில மொழிக்கும், அரசியல் சட்டப்படி அறிக்கப்பட்டுள்ள உரிமைகள் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். இதற்கு மாறாக இந்தியைத் திணித்தால் இந்திய ஒற்றுமை கெடும், மாநில அரசிற்கும் மத்திய அரசிற்கும் இடையே உள்ள நல்லுறவு கெடும் என்று திட்டவாட்டமாகத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதிலும் திராவிட முன்னேற்ற

[திரு. என். வி. நடராஜன்] [24th February 1969]

கழகத்தவர்களாகிய நாங்கள் 35 ஆண்டு காலமாக எந்த மொழிப் பிரச்சனைக்காக மாபெரும் தலைவரின் கீழ் தொடர்ந்து பாடுபட்டு வந்தோமோ, அந்த பிரச்சனையை எப்படியாகிலும் தட்டிப் பறித்து விட்டோம் என்று கருதினால் அது முடியாது என்று உறுதியாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

டாக்டர் எம். ஏ. முத்தையா செட்டியார்: மாண்புமிகு உறுப்பினர் ஒன்றும் பண்ணவில்லை; இத்திக்குப் பரிகாரம் பண்ணவில்லை.

திரு. என். வி. நடராஜன்: மதிப்பிற்குரிய ராஜா சர் அவர்களும் இந்தி எதிர்ப்பு போராட்டங்களின் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர்கள் ஆவார்கள். இந்தியை எப்பேர்ப்பட்ட உருவத்தில் உருவாக்கினாலும், தந்திரமாகப் புருத்தினாலும், அதற்கு திராவிட முன்னேற்ற கழகம் ஒருகாலும் இடம் கொடுக்காது; அடி பணியாது என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நாகர்கோவில் தேர்தல் பற்றி சொன்னார்கள். அதைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்ல எவளுக்கு வருத்தமாக இருக்கின்றது. எதைச் சொல்வது, எதை விடுவது என்று தெரியவில்லை. ஆனால் ஒன்று, அவைகளை இங்கே மிகுந்த பரிசோதனை போல பேசிக்கொண்டிருப்பதை விட்டுவிட்டு, எதிர்காலத்தில் ஒரு ஒழுங்கு முறையை மேற்கொள்ள வேண்டும். நேற்று இந்த அவையில் நண்பர் ஒருவர் தெரிவித்தது போல, இன்று ஆளுங்கட்சியாக உள்ள தி. இ. காமகந்திராஜன் அவர்கள் உரைப்பதன் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இன்றைக்கு நாங்கள் உரைப்பதிலிருந்தும் என்னால், நாங்கள் பொறுமை காட்டுகிறோம் என்று அர்த்தமே தவிர, கோழைகள் என்று அர்த்தம் அல்ல. தேர்தல் நாளில் அன்று இந்த அவையின் மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர் கோமர் எஸ். பந்து அவர்கள் காலையில் குளச்சல் நகரிலிருந்து தேர்தல் பணிகளை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். காலை 7 மணி இருக்கும் அவரோடு இருந்த நண்பர் ஒருவரின் கை வெட்டப்பட்டது என்ற செய்தி வந்ததும் அவரை நாகர்கோவில் மருத்துவ விடுதியில் சேர்த்து விட்டு, பிறகு அங்கேயே இருந்தார்கள். கோமர் மீது அவர்களை ஸி. அவர்கள் அழைத்து, நீங்கள் இங்கிருந்து போய்விடுங்கள், இங்கேயிருந்தால் பல கொல்லைகள் எத்படும் என்று அவரைத் தான் கிரப்பி அணைப்ப முயற்சியைத் தவிர, போக்கிரிகளை அடக்க முடியவில்லை. அதையும் சேர்த்துக்கொண்டிருந்தோம். அவர் குளச்சலிலிருந்து வந்த பிறகு அங்கே தேர்தல் பணி சீர்குலைந்து விட்டது. ஆளுங்கட்சியில் இருப்பவர்களாகிய நாங்கள் அதிகார அதிகாரம் செலுத்தவேண்டும் என்று கருதியிருப்போமானால் எப்பேர்ப்பட்ட நடவடிக்கையும் எடுத்திருக்க முடியும். அதன் எதிர்த்தரப்பிலிருந்து போதும் நாங்கள் தான் அடிபட்டோம். இன்று ஆளுங்கட்சியிலிருந்தும் போதும் அடிபடுகிறோம் என்றால் எங்கள் பொறுமையை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இவைகளை எல்லாம் திரும்பத் திரும்பப் பேசிக்கொண்டிருப்பதற்குப் பதிலாக, எதிர்காலத்தில்லாவது காய்மையான அரசியல் பண்பாட்டோடு தேர்தல் பணியில் ஈடுபடவேண்டும் என்பதுதான் எங்களுடைய வேண்டு

24th February 1969] [திரு. என். வி. நடராஜன்]

கோள். அமைச்சர்கள் தங்கியிருந்த விடுதியில் என்ன நடந்தது? பட்டப்பகலில் ஆயிரம் பேர் ஆயுதங்களுடன் படையெடுத்து நின்றார்கள். நாங்கள் தங்கியிருந்த பகுதியில் கல் வீசப்பட்டது. நாங்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தினோம் என்று சொல்வதானால், நாங்களா அடிப்பட்டிருப்போம்? மனச்சாட்சி இருப்பவர்கள் சொல்லவேண்டும். காங்கிரஸ் கட்சியினர் பலாத்காரத்தில் ஈடுபட்டுவிட்டு, அதை மறைப்பதற்காக எங்கள் மீது குற்றம் சுமத்துவது சரியில்லை. காங்கிரஸில் நல்ல உள்ளம் படைத்தவர்கள் தனியாக இருக்கும்போது, இதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். பிறகு வெளியே வந்தவுடன் வேறு விதமாகப் பேசுகிறார்கள். அண்ணா அவர்கள் முன்பு ஒருமுறை இதே அவையில் எடுத்துக் கூறியது போல டாக்டர் ஏ. ராமசாமி முதலியார் அவர்களும் சத்தியமூர்த்தி அவர்களும் 1937-ம் ஆண்டு என்று கருதுகிறேன்—இந்திய சட்டசபைக்கு தேர்தலுக்கு நின்றபோது எப்பேர்ப்பட்ட அரசியல் விவேகத்தோடு, அரசியல் நேர்மையோடு தேர்தல் நடைபெற்றது? அடிதடி இருந்திருக்குமா? ஆபாசமான பேச்சு இருந்திருக்குமா? இரண்டு பேரும் வாக்காளர்களைச் சந்தித்து இல்லங்கள் தோறும் ஓட்டுக்களைச் சேகரிக்கும்போது சந்திப்பார்கள். ஒருவரை ஒருவர் கைகுலுக்கி, எப்படி இருக்கிறது ராமசாமி என்று கேட்பார் சத்தியமூர்த்தி; சத்தியமூர்த்தி எப்படி இருக்கிறது நிலைமை என்று அவர் கேட்பார்கள். அந்தத் தேர்தல் எவ்வளவு அரசியல் நாகரிகத்தோடு நடைபெற்றது? அதை நினைக்கின்றபோது, அந்தக் காலம் எப்போது திரும்பி வரும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன், ஆசைப்படுகிறேன். அண்ணா அவர்கள் அப்பேர்ப்பட்ட அரசியலை நடத்தினார்கள். அடிதடியால் ஆட்சியைப் பெறுவது என்றால், அடிபட்டவன் கை நாளை ஒங்கும்போது இன்று அடித்தவன் வீழ்வான். பலாத்காரத்தால் அதிகாரத்தை பெற்றால் அது நீடித்திருக்காது என்பது மஹாத்மா காந்தி தந்த தத்துவம் ஆகும். அந்தத் தத்துவத்தை கூடுமான அளவில் நாங்கள் பின்பற்றி வருகிறோம். மாண்புமிகு அமைச்சர் கோவிந்தசாமி அவர்களோடு குளச்சல் கொகுதிக்கு இரவு 11 மணிக்கு நாங்கள் போய்க்கொண்டிருந்தோம். ஏறத்தாழ 100 காங்கிரசு தோழர்கள் லாரியில் வழிமறித்து நின்று கொண்டு நாங்கள் வந்த காலை நிறுத்தினார்கள். அமைச்சர் போகிறார் என்று போலீஸ் தெரிவித்தும், அமைச்சராக இருந்தால் என்ன, யாராக இருந்தால் என்ன என்று வழிவிட மறுத்து விட்டார்கள். கடைசியில் நாங்கள் வேண்டிக் கேட்டு, பிறகு லாரியை கொஞ்சம் திருப்பினார்கள். நாங்கள் ரோடு ஓரத்தில் சென்றோம். கொஞ்சம் சரிந்தால் தீர்ந்து விட்டது. அவ்வளவு ஆபத்தான நிலையை ஏற்படுத்தினார்கள். நாங்கள் தான் கொஞ்சம் நகர்ந்து செல்லவேண்டியிருந்ததே தவிர, லாரி நகரவில்லை. இவைகளையெல்லாம் நடுநிலையில் நிந்தித்துப் பார்த்தால் நாங்கள் ஆதிக்கத்தை கையாண்டோம் என்று சொல்லமுடியுமா? மகாத்மா காந்தி மீது ஆணையிட்டுச்

[திரு. என். வி. நடராஜன்] [24th February 1969]

சொல்லுமாறு காங்கிரஸ்தாப்பினரைக் கேட்கிறேன். அண்ணா மீது ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன். இவைகளை நாங்கள் மிகைப்படுத்திச் சொல்லவில்லை. கிட்டு கொலை செய்யப்பட்டபோது என்ன நடந்தது? ஊரே திரண்டது. மருத்துவ மனையில் கலவரம் ஏற்படாதபடி இருக்க நாங்களும் சென்றோம். காங்கிரசுக்காரர்கள் வேண்டுமென்றே ஒரு காரை கொண்டு வந்து அங்கு நிறுத்தினார்கள். எதற்காக? காரை அடித்து நொறுக்கப்படும். கிட்டு கொலை செய்யப்பட்டதற்கும் காரை நொறுக்கியதற்கும் முடிச்சு போட்டு பேசலாம் என்று. நாங்கள் போலீஸ் அதிகாரிகளிடத்தில் சொல்லி காரை அப்புறப்படுத்தினோம். இவற்றையெல்லாம் எதற்காகச் சொல்லுகிறேன் என்றால், எதிர்காலத்தில் நமக்கு இருக்கின்ற பொறுப்புகள் ஏராளம். அது காங்கிரசு கட்சியாலும், கழகம் ஆனாலும், எதிர் காலத்தில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய பொறுப்புக்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. அதிலும் எங்களுக்கு அண்ணா இல்லாத நிலையில் இப்படிப்பட்ட வம்புகளுக்கு மாற்றார்கள் வரவேண்டாம். வாதத்திற்கு வாதம் என்ற முறையிலும், கொள்கைக்கு கொள்கை என்ற அடிப்படையிலும் நின்று வாதிடுங்கள். அறத்தோடு தேர்தல் பணியோ கட்டிப் பணியோ செய்யுங்கள். மக்கள் தீர்ப்புக்குத் தலை வணங்குங்கள். அடித்தடி ஆபாசமான பேச்சு வேண்டாம். நமது அமைச்சரவை ஒவ்வொரு துறையிலும் பெற்றுப்பு ஏற்று இருக்கும் அமைச்சர்கள் ஆற்றியுள்ள கடமைகளிலிருந்து பாட்டாளி மக்கள், நடுத்தர மக்கள் பாராட்டுதல்கள் தெரிவித்து இருக்கிறார்கள். அண்ணா அவர்கள் விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்து நமது முதலமைச்சரும் மற்ற அமைச்சர்களும் தொடர்ந்து பணியாற்றி நாட்டையும் மக்களையும் வாழவைப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையையும் உறுதியையும் கொண்டு நமது இதய பூர்வமாக ஆதரவையும் அமைச்சரவைக்கு வழங்கி வருவோமாக என்று கூறி கவர்னர் உரைக்கு நன்றி கூறி முடிக்கிறேன்.

Thiru V. K. RAMASWAMY MUDALIAR : Mr. Chairman, Sir, all of us, especially, I feel the separation of the respected Annadurai from us. I take this opportunity of welcoming the new Ministry under the leadership of Thiru Karunanidhi. I am sure that during the remaining period of his office, he will give utmost satisfaction to the public.

Sir, there has been complete failure of monsoon in the three districts of Chingleput, North Arcot and South Arcot. I am sure in some other districts of Tamil Nadu also the position is the same. The sufferings of the people are indescribable. Though I cannot say that there have been starvation deaths, still the food situation is getting from bad to worse. Much has been said about the distribution of loans, remission and all those things. But I have recently been to some of the interior parts of the district of Chingleput and made enquiries and I am very sorry to say that the Collector of my district, at any rate, has not issued any specific instructions granting immediate relief to the ryots.

24th February 1969] Thiru V. K. Ramaswamy Mudaliar]

Demand nonces are, I understand, being prepared in some places and collection, I believe, is going to start soon. I request the Hon. the Minister for Revenue to tour the district completely under depending upon the reports of the officers who, with due respect to them, I should say, won't give the correct picture. The water position is very critical and it is very doubtful whether all the cattle will continue. I am sure the position will deteriorate and go from bad to worse. For the sinking of wells also the loan should be pushed through as early as possible. Complete remission of kist must be given and procurement also must be stopped. I cannot say what quantity of food they must procure. Everywhere we find one, two and three acres and not more than four acres of cultivation. This is hardly sufficient for the ryots to maintain their families and farm servants. The cost of cultivation has gone up and the ryots are not in a position to make both ends meet. The method of distribution of loans is not also very satisfactory. Red-tapism stands in the way. Loans are not given in time. Loans are given in the sugar cane-area because the financing banks including the co-operative banks know that collection will be made very quickly through mills. But they are not very helpful in non-sugarcane areas. It should be possible for the Government to make a thorough investigation and see that adequate loans are given in time in order to ameliorate the precarious condition of the ryots. I must thank the Minister for having started some relief work and also tank works. Side by side, I would request the Hon. Minister to allot some more grant for the speedy execution of road works and also other relief measures. Unemployment problem is very acute. The roads are completely neglected. In many places the roads formed at very considerable cost have completely deteriorated. In course of time even if the Government spend more money, they will not be able to maintain the roads properly.

I have been repeatedly saying on the floor of this House that bulldozers, tractors and other things like sprayers are not available to the ryots in adequate numbers. It should be possible for the Government to get more money by way of foreign exchange from the Central Government and see that adequate machinery is kept at every agricultural engineering centre in the district.

As I have said earlier, complete remission must be given in respect of all the fields that have been brought under paddy cultivation. I should say with all emphasis at my command that paddy cultivation under lift irrigation would not pay. I can prove this with facts and figures to any officer of the Government. The Government also are running their own farm and they must find out whether it is at all profitable to grow paddy under lift irrigation. Unless complete remission is given in respect of all fields brought under paddy cultivation, there would not be any encouragement. I would request the Hon. Minister to personally inspect these places and see that something is done for the ryots in all the famine-affected areas. As early as possible some measures should be taken.

[Thiru V. K. Ramaswamy Mudaliar] [24th February 1969]

The law and order situation is not very satisfactory. There is some sort of discontent among the people. The Government must tone up the administration. Especially in the City of Madras all the bad characters should be rounded up and something should be done to give satisfaction to the public.

With regard to development of industries, adequate encouragement must be given so that the capitalist may get attracted and invest plenty of money in industry, at least in small-scale industries.

I also want to refer to the Co-operative Bill that is before a Committee. The Committee was constituted six or seven months back. The Act was last amended in the year 1961 and the rules were framed in 1963. So very early the Government have come forward to bring in amendments. The Government might have taken up some clauses for amendment instead of going through an elaborate procedure of constituting a Committee which goes from State to State and has not yet taken any decision. It has submitted one portion of the report. God knows when the second portion of the report will be submitted. After the report is submitted, it will be placed before the Law Drafting Department. It will take some more time and then the Bill will be introduced by the Minister. Probably again it may have to go through another Select Committee. This elaborate procedure must be dispensed with and the Bill must be brought before the Legislature as early as possible. I am sure that the new Minister in charge of Co-operation will pay his special attention to this and see that some thing is done as early as possible.

5-00
p.m.

This is all my submission. Thank you, Sir.

* கே. இராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி : அவைத்தலைவரவர்களே, நமது நாட்டின் முன்னாள் முதல்வர் மாண்புமிகு அண்ணா அவர்கள் அகால மரணம் அடைந்ததைக் குறித்து இந்த மன்றமே ஆழ்ந்த துயரத்தில் இருந்து கொண்டு இருக்கிறது. இந்த வேளையில் அண்ணா அகால மரணத்திற்கு எனது ஆழ்ந்த துக்கத்தையும் மரியாதையையும் அன்னார் குடும்பத்திற்கு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தமிழ் நாட்டின் ஆளுநர் மாண்புமிகு சர்தார் உஜ்ஜல் சிங் அவர்கள் ஆற்றிய உரை மீது எனது கருத்துக்களை தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

தலைவரவர்களே, இந்த நாட்டில் பருவ மழை தவறி விவசாயம் பாதித்தது மட்டுமல்ல. இப்போது குளிப்பதற்கும், குடிப்பதற்கும் கூட தண்ணீர் பஞ்சம் ஏற்பட்டு இருக்கும் நிலையைப் பார்த்தால் இந்த அரசாங்கம் அதற்கு வேண்டிய ஒத்தாசைகளை செய்து நாட்டின் இந்த சுகாதார முறைக்கு ஏற்ப தண்ணீர் பிரச்சனையை தீர்ப்பதற்கு சீக்கிரமாக முன் வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உணவுப்பஞ்சம், வேலையில்லாத திண்டாட்டம், இவைகள் எல்லாம் தலைவிர்த்து அடிக்கொண்டு இருக்கின்றன. நம்முடைய நாட்டிலே கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில், ரப்பர் தோட்டத்தில் சுமார் 6,000, 7,000 தொழிலாளர்கள் வேலைபார்க்கிறார்கள். வேலை தேடித்தரும் ஸ்தாபனங்களில் 17,000, 18,000 பேர் பதிவு செய்து இருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் பஞ்சம் ஒரு பக்கம், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஒரு பக்கம், அதிலிருந்து நமது மக்கள் எப்படி மின்வார்கள் என்று பெரும் அச்சத்தோடு இருந்து கொண்டு இருக்கிறோம்.

ஆனால், ரப்பர் தோட்டத்தில் வேலை செய்து வரும் தொழிலாளர்களுக்கு நிரந்தர வேலைவாய்ப்பு இல்லை. அதன் காரணமாக ரப்பர் தோட்டத்தில் இருக்கும் ரப்பர் மரங்களை வெள்ளை அடிப்பது ரோடுகள் செப்பிவிடுவது, துப்புரவு செய்வது இது போன்றவைகளில் காண்டிராக்ட் கொடுத்து வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களை பிரித்து விடுவது மூலதம் பொறுத்து மீண்டும் திரும்பக்கொண்டுவருகிறார்கள். இது அந்த தொழிலாளர்களுக்கு மிக வருத்தத்தை தருகிறது. இந்த நிலை மாறுவதற்கு இந்த காண்டிராக்ட் முறையை ரத்து செய்து, அந்த தொழிலாளர்களை நிரந்தரமாக செய்தால் 6,000, 7,000 தொழிலாளர்களுக்கு சௌகரியமாக இருக்கும் என்று இந்த அரசாங்கத்திற்கு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, போக்குவரத்து விஷயமாக நமது மாண்புமிகு என். வி. நடராஜன் அவர்கள் இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். இன்றைய முதலமைச்சர் முன்னாள் போக்குவரத்து அமைச்சராக இருந்த காலத்தில், தொழிலாளர்களுடைய 25 கோரிக்கைகளில் சிலவற்றை நிறைவேற்றி வைத்து இருப்பதாக இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் போக்குவரத்து தொழிலாளர்கள் எல்லாம் எங்களுக்கு சம்பளம் சரிமாவுமுறையில் இல்லை, கேரள நாட்டில் ரூ. 180 முதல் ரூ. 300 வரையில் டிரைவர்கள் சம்பளம் வாங்குகிறார்கள், ஆனால் எங்களுக்கு இங்கே ரூ. 80 முதல் ரூ. 150 வரை தான் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த மாதிரி குறைபாடுகள் நீக்கப்படவேண்டுமென்று அடிக்கடி வற்புறுத்தி வருகிறார்கள்.

சில விஷயங்களை நான் இந்த மன்றத்திற்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் அநேகமாக எல்லா ஈடுகளும் தேசிய மயமாகி நடந்து கொண்டு வருகிறது. நெடுந்தாரப் பேரவாணத்திற்கான கட்டணங்களைக்குறைக்க இருப்பதாக நண்பர்கள் குறிப்பிட்டார்கள் நானும் அதை ஒப்பக்கொள்கிறேன். ஆனால், நாலாப்பக்கங்களில் செல்லும் டவுன் பஸ்களுக்கு, மொபைல் டவுன் பஸ் ஈடு என்று 2-3 பிரிவாக வைத்து இருக்கிறார்கள். அதற்கான கட்டணங்களை இன்னும் மாற்றி வமைக்கவில்லை. உதாரணமாக, 1 மைல் தூரத்திற்கு போக வேண்டி வந்தாலும் 15 பைசா கட்டணம் அவசியமாக கொடுக்க வேண்டி இருக்கிறது. நான் வசிக்கும் ஆரல்வாடிமொழியிலிருந்து

தோவாளை 1 மைல் 7 பர்லாங் தூரத்தில் இருக்கிறது. அதற்கு கட்டணம் 15 பைசா வசூலிக்கப்படுகிறது. நான் தங்குகிற இடத்திலிருந்து குமாரசுரத்திற்கு போவதற்கு 3½ மைல். இதற்கு 10 பைசா வசூலிக்கப்படுகிறது. கடற்கரை ஓரத்தில் தேங்காய்ப் பட்டணத்திலிருந்து கருங்கல் வரையில் வரும் சில இடத்திற்கு 4—5 மைல் இருந்தாலும் 10 பைசாதான் வசூலிக்கப்படுகிறது.

மாண்புமிகு திரு. சி. பா. ஆதித்தனார் : நண்பர் அவர்கள் பேசுகிறபோது 4—5 மைலுக்குக் கூட 10 பைசா வசூலிக்கப்படுவது அதிகம் என்று சுட்டிக் காட்டினார்கள். மேலும், கோளத்தில் அதிகமாகத் தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்கப்படுவதாகச் சொன்னார்கள். அவர்களுக்கு ஒன்றைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நமது தமிழகத்திலே தான், அசில இந்தியானிலும் குறைந்த கட்டணம் வசூலிக்கப்படுகிறது என்பதை அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இங்கே ஒரு கிலோ மீட்டருக்கு 2½ பைசாதான் வசூலிக்கப்படுகிறது. கோளத்தில் 5 பைசா வசூலிக்கப்படுகிறது. மேற்கு வங்கத்தில் 3 பைசா வசூலிக்கப்படுகிறது. மைசூரில் 4 பைசா வசூலிக்கப்படுகிறது. மகாராஷ்டிரத்தில் 4 பைசா வசூலிக்கப்படுகிறது. இதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் மனதில் வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால், நாம் நமது தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கும் ஊதியம் அவ்வளவு குறைந்ததாகவோ அல்லது நாம் இப்போது 10 மைலுக்கு வாங்குகிற கட்டணம் அதிகமாகவோ தெரியாது என்று கருதுகிறேன்.

திரு. கே. இராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி : மாண்புமிகு அமைச்சர் சொன்னதற்கு நன்றி. நான் சொன்னதைக் கவனத்தில் கொண்டு, உங்கள் காலத்தில் அதைச் சீர்திருத்தம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் குறைந்தது என்றோ, கூடுதல் என்றோ சொல்ல வில்லை. குறைந்த கட்டணத்தை கூடுதல் ஆக்கும் படியும் நான் சொல்லவில்லை. 1 மைல் 7 பர்லாங்குக்கு 15 பைசா வசூலிக்கப்படுகிறது. 4—5 மைலுக்கு 10 பைசா வசூலிக்கப்படுகிறது. இதை 25 பைசா ஆக்கவேண்டுமென்று நான் குறிப்பிட வில்லை. அம்மாதிரி நீங்கள் என்ன வேண்டாம். நாகர்கோவிலிருந்து திருவனந்தபுரம் 42 மைல் இருக்கிறது. இதற்கு கோளாடிரான்ஸ்போர்ட்டில் ரூ. 1.50 வசூலிக்கப்படுகிறது. நாம் வசூலிப்பது ரூ. 1.80 பைசா என்பதையும் நான் அமைச்சரின் கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறேன். இதை குறைசொல்ல வேண்டுமென்பதற்காக நான் சொல்லவில்லை.

இரண்டாவதாக, அமைச்சரவர்கள் காலத்திலேயே தொழிலாளர்களுக்கு செய்ய வேண்டிய சில நன்மைகளையும் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். என்னுடைய கிராமத்திலிருந்து அடிக்கடி நாகர்கோவிலுக்கு நான் பிரயாணம் செய்பவன். சமயா சமயத்திற்கு வண்டி போவதில்லை. அப்படியே வண்டி வந்தாலும் வண்டியும் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் புறப்படுவது இல்லை. கேட்டால் லைட் இல்லை. பிரேக் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள்.

எனவே பல தடவைகளில் நான் பாபநாசம் வண்டியில் சென்று நாகர்கோவிலிருந்து ஊருக்கு வந்தும் இருக்கிறேன். வண்டி ஸ்டாண்டுக்கு வந்தபிறகு பிரேக், லைட் சரியாக இல்லை என அதற்குப்பிறகு ½ மணி நேரம் கழித்து, ஸ்டாண்டுக்கு பஸ் வந்து ஜனங்கள் புறப்பட்டு இருக்கிறார்கள். இன்னும் ஒன்றையும் அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறேன். இப்போது நாகர்கோவிலில் புதிதாக பஸ் ஸ்டாண்டு ஒன்று கட்டப்பட்டு இருக்கிறது. அதில் ஒரு பகுதி சுற்றுவட்டார பஸ்களுக்காக ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். பழைய பஸ் ஸ்டாண்டிலும் திருவெனற்புரம், திருநெல்வேலி போன்ற நெருந்தூர பஸ்களை நிறுத்தி இருக்கிறார்கள். அதோடு, தூத்தூர், தக்கலை போன்ற பஸ்களையும் அங்கேயே நிறுத்துகிறார்கள். எனவே பல சமயங்களில் பஸ்களிலிருந்து இறங்க வேண்டுமென்றால் நேராக இறங்க முடியாத சங்கடம் இருக்கிறது. ஒரு அடி இடைவெளி கூட இல்லாத அளவிற்கு பஸ்களை பக்கத்தில் பக்கத்தில் நிறுத்து கிறார்கள். எனவே அவைகளை அங்கே இருந்து மாற்ற ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பஸ் தொழிலாளர்களுக்கு அதிகமாகச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் இங்கே கூறவில்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு நல்ல விதமாக சம்பளம் கொடுத்தால் தான் சரியான முறையில் வேலை செய்வார்கள் என்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

ஒரு சமயம் திருநெல்வேலி பஸ் ஒன்றின் டயர் வெடித்து அதற் குள்ளே இருந்த டியூப்பும் இரண்டாக வெடித்து, அதன் சத்தம் ஒரு மைல் தூரத்திற்கு மேல் கேட்டது. டியூப் வெடித்து, ஒரு பர்லாங்குக்கு அப்புறம் போய் விழுந்து விட்டது. அப்போது, கண்டக்டரும் டிரைவரும் பேசிக்கொண்டதைக் கேட்டேன். இதற்கு கண்டக்டர் தான் பணம் கட்ட வேண்டுமாம். இப்படி கண்டக்டரும், டிரைவரும் ஆளுக்கொரு பக்கம் கவலைப்பட்டிக் கொண்டு இருந்தார்கள். இவைகளை கண்டராக்கிக்கு விடுவதால் எதுவும் நல்ல பலன் இல்லை. நான் அரசாங்கத்தின் மீது ஒரேயடி யாக குற்றம் சாட்டவில்லை. இப்போது புதிதாக வந்து இருக்கும் அமைச்சரின் கவனத்திற்கு இவைகளை கொண்டு வரவேண்டு மென்று தான் சொல்கிறேன்.

அடுத்ததாக, பள்ளிக் கூடங்கள் எல்லாம் எங்கள் மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், அநேகமாக மாத்தடியில்தான் நடக்கின்றன. அந்த அளவிற்கு இட நெருக்கடி மிகவும் அதிகமாகிக் கொண்டு இருக்கிறது. ஆனால், மாணவர்களோ, வருஷம் தோறும் நூற்றுக் கணக்கில் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் அதிகமாகிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். மழை காலத்தில் ஏற்படுகிற கஷ்டத்தை சொல்ல முடியாது. கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் பருவ மழை காலத்தில் 2-3 மாதங்களுக்கு தொடர்ந்து மழை பொழியும். அந்த மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் இந்த மாதிரி கிளாஸ்களை நடத்துவது முடியாத தாதி அதிக இடைஞ்சல்கள் ஏற்படுகிறது. இந்த நிலைமைக்கு ஒரு

முடிவு கட்டியே ஆக வேண்டும். அவசியமான கட்டிடங்களை யாவது உடனடியாக கட்டித் தருவதற்கு சர்க்கார் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். என்னுடைய ஊரில் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு அவசியமாகக் கட்டிடம் தேவைப் படுகிறது. 2—3 ஆண்டுகளுக்கு முன்னேயே, இதற்கான எஸ்டிமேட்டை தயார் செய்து அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பியும் இது வரையில் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. இன்னும் பஞ்சாயத்து யூனியனிலும் 2 வருஷ காலமாக எந்த வித அபிவிருத்தி வேலையும் நடந்ததாகத் தெரியவில்லை.

விவசாயிகள் சம்பந்தமாக, தோவானைப் பஞ்சாயத்து யூனியன் மெம்பர்களால் பூச்சி மருந்து அடிப்பது சம்பந்தமாக சர்க்காருக்கு ஒரு தீர்மானம் அனுப்பப்பட்டது. விவசாயத்திற்கு சர்க்கார் செலவில் பூச்சி மருந்து அடித்துக் கொடுக்கப்படும் என்று சொன்ன உடனே, விவசாய கவுன்சில் இதைப்பற்றி ஆலோசனைக்கு எடுத்துக்கொண்டது. நான்கில் நான்கு பூமி என்பது எல்லா இடத்திலும் ஒரே மாதிரியாக இருப்பது இல்லை. ஒரு பக்கம் அறுவடை நடக்கும். அதற்குப் பக்கத்தில் உள்ள நிலத்தில் உழவு வேலை நடக்கும். ஒரு பக்கம் ஏற்றமாகவும், இன்னொரு பக்கம் இரக்கமாகவும் நிலங்கள் இருக்கும். அது மட்டுமல்ல. மரம் செடிகளும் நிறைந்த இடம் நான்கில் நாடு. எனவே 10 அடி உயரத்திலே இருந்து பூச்சி மருந்து அடிக்க சாத்தியம் இல்லை என்று சொல்லி விட்டார்கள். இந்த நிலைமையில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றி, சர்க்கார் இதற்காக பாதி செலவை பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு கொடுத்தால் பஞ்சாயத்து யூனியனிலிருந்தே விவசாயிகளுக்கு எந்த வித தொல்லையும் இல்லாமல் மருந்து அடித்து கொடுத்தா விட்டால், என்று சர்க்காருக்கு அனுப்பி வைத்தோம். அதை அனுப்பி 10 மாத காலம் ஆகி இருக்கும் என எண்ணுகிறேன். அதற்கு இதுவரையிலும் எவ்விதமான பதிலும் தரவில்லை. இது மக்கியமான விஷயம். விவசாயிகள் அரசு என்று சொல்கிற இந்த அரசு இதை அவசியம் நடத்தித் தரவேண்டுமென்று விவசாயத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்கு இதைக் கொண்டு வருகிறேன். ஒரு ஏக்கருக்கு, பூச்சி மருந்து அடிக்க ௧ 10 சென்டாகிறது என்றால் அதில் ரூ. 9.5 சர்க்கார் மானியமாகவும் மீதி ரூ. 9.50-யை விவசாயி கொடுக்கவேண்டும் என்றும் விகி இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். அதைப்பற்றி ஒரு கேள்வியையும் இந்த சபையிலே கேட்டு இருக்கிறேன். அதையும் விவசாய அமைச்சர் கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறேன். அகவே, கண்டிப்பாக இந்த மான்யக் தொகையை பஞ்சாயத்து யூனியனுக்குக் கொடுத்தால் விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் செய்து கொடுக்க அயத்தமாக இருக்கிறோம் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நாகர்கோவில் தேர்தல் பற்றி ரொண்டு பக்கத்தில் உள்ளவர் சுவாமி பேசிக்கொண்டார்கள் நான் நடு நிலைமையில் பேசுகிறேன். நாகர்கோவில் தேர்தல் நடந்து 17டிந்து விட்டது. ஆனால் இடைத்

24th February 1969] [திரு. கே. இராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி]

தேர்தலுக்கு இவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, ஒருவருக் கொருவர் தாக்கிப் பேசுவதும், கொலை, கொள்ளை, குத்து வெட்டு இம்மாதிரியான சம்பவங்கள் எல்லாம் ஏற்படுவதும் பொதுமக்களுக்கு இடைஞ்சல் தருவதாகும். இதில் அவஸ்தைப்படுகிறவர்கள் யார் என்றால் ஏழை எளிய மக்கள் தான். இதை எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் ஒன்று சேர்ந்து ஆராய்ந்து இதற்கு ஒரு முடிவு கட்டாமல் இருந்தால் ஜனநாயகத்தின் பேரில் உள்ள நம்பிக்கையை பொது மக்கள் இழந்து விடுவார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நான் நாகர்கோவிலைச் சேர்ந்தவன். இரண்டு பேருக்கும் பொதுவாக சாட்சியம் கூறலாம். ஆனால் அது தேவையில்லை. தேர்தலின் போது, தற்போதைய முதலமைச்சர் அவர்களும் முன்னைய போக்குவரத்து அமைச்சர் அவர்களும், இன்னும் மற்ற எல்லா அமைச்சர்களும் வந்து இருந்தார்கள். நான் மாண்புமிகு விவசாய அமைச்சரை ஆஸ்பத்திரியில் பார்த்தேன். நட்புறவு வேறு, கட்சி வேறு. ஆகையால் எல்லாக் கட்சிகளும் சேர்ந்து, இம்மாதிரியாக குறைபாடுகளை ஒருவர் மீது ஒருவர் சொல்லிக் கொண்டு இருப்பதை விட்டு இதற்கு ஒரு சரியான முடிவு கட்ட வேண்டும். இந்த நாட்டிலே நல்ல ஜனநாயகம் பரவ வேண்டும். அதோடு நீங்கள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து எங்களைப் போன்ற மைனாரிட்டிகள் பிழைக்க வழி வகை செய்ய வேண்டுமென்று தாழ்மையோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதை விட்டு விட்டு ஒருவருக்கொருவர் குற்றம் பேசுகொண்டிருப்பது நல்ல தல்ல.

அடுத்ததாக, நான் எப்போதும் பேசுவதைப்போல், எங்கள் சமுதாயப்பிரதேசத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் எங்கள் பிரச்சினையில் அதிக கவனம் செலுத்தி, எங்களுக்கு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று தான் முன்பு எத்தனையோ தடவை பேசியதைப்போல் இப்போதும் பேசுகிறேன். மேல்சபை பேச்சுக்களுக்கும் இந்த சர்க்கார் முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பொற்கொல்லர்களுக்கு கஷ்டம் எல்லாம் தீர்ந்து விட்டதாக நீங்கள் நினைக்கக் கூடாது, என்று தயவாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்போது கூட, மத்திய அரசிலிருந்து கிடைத்த சட்டம் ஒன்று, பிப்ரவரி 28-ம் தேதியோடு கடன் வாங்கியவர்களும், சர்டிபிகேட் புதிதாக வாங்கி, தொழில் செய்யலாம் என்று கூறுகிறது. நாங்களும் எங்கள் சங்கங்கள் மூலமாக, எல்லா இடங்களுக்கும் அறிக்கைக் கொடுத்தாலும் எங்களைக் காட்டிக்கொடுக்கிறீர்களா என்று கடன் வாங்கிய நலப்பர்ப்பன் வருந்துகிறார்கள். எவ்வளவு தூரம் உபதேசம் செய்தாலும் அவர்கள் மனம் திருந்த வில்லை. நான் முன்னாலே தீர்மானம் கொண்டு வந்து இங்கே பேசும்போது மாண்புமிகு அமைச்சர்களும் இங்கே இருந்தார்கள். சாதாரணமாக ரூபாய்க்கு ஒரு படி அரிசி போடுவதற்காக, இந்த சர்க்காருக்கு வருஷம் 8-10 கோடி ரூபாய் செலவாகிறது. ஒரு புயல் வந்தாலும் அதற்கு 8-10 கோடி செலவாகிறது. ஏழைகள்

[திரு. கே. இராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி] [24th February 1963]

அரசாங்கம், பாட்டாளிகள் அரசாங்கம், தொழிலாளர்கள் அரசாங்கம் என்று சொல்லிக்கொள்கிற இந்த அரசாங்கமானது இந்தப் பொற்கொல்லர்களுக்கு மத்திய சர்க்காரிலிருந்து கொடும் கப்பட்ட ரூ. 2½ கோடியை ஒரே தடவையில் செலவு எழுதி விட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது ஒன்றும் வருடத் தோறும் செலவிடவேண்டிய அவசியம் இல்லை. நம் நிதி அமைச்சர்களும் கூர்மையாக இதைப் பார்க்கிறார். அவரையும் கேட்டுக் கொள்வோம். அதோடு முதலமைச்சரும் மற்ற அமைச்சர்களும் சேர்ந்து நல்ல ஆலோசனை செய்து, சிக்கிரமாக இந்த ஏழை, எளிய தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு விநிதலை தாவேண்டும். இந்த ரூ. 2½ கோடியை செலவு எழுதி அடுத்த பட்ஜெட்டிலேயே, நமது நிதி அமைச்சர் அறிக்கையில் வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு இந்த சந்தர்ப்பம் தந்த தலைவரவர்களுக்கு என்னுடைய வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு ஆளுநர் அவர்கள் ஆற்றி இருக்கிற பேருரையின் மீது, என்னுடைய நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக்கொள்ளும் வகையில் நான் இங்கே பேச இருக்கிறேன். அவர்களுடைய பேருரையில் கண்ட அநேக விஷயங்களின் முக்கியமானவை நான்கு என்று நம்புகிறேன். ஒரு வேளை, என்னுடைய எதிர்பக்கத்தில் இருக்கிற நண்பர்கள், மத்திய சர்க்காரை குறைகளும் விஷயமாக இருக்கின்ற இந்த நான்குவிஷயங்களைப் பற்றி நான் குறிப்பிடும்போது, கேலி கூட பண்ணலாம். அந்த நான்கு விஷயங்களுமே நீங்கள் வழக்கமாக மத்திய சர்க்காரை குறை சொல்கிற விஷயங்கள் தானே, அவர்களைப்பற்றி குறை சொல்வது உங்களுக்கு வழக்கமாக போய்விட்டது என்று கேலி செய்யலாம். ஆனால் உண்மை, உண்மையே என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த 4 விஷயங்களிலே முதலாவது விஷயம், 4-வது ஐந்தாண்டு திட்டத்தைப் பற்றியது. நான்காவது திட்டத்திற்காக, ரூ. 624 கோடி நாம் மத்திய சர்க்காரிலிருந்து கேட்டோம். அதற்கு அவர்கள் ரூ. 250 கோடி தருவதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் அது பஞ்சபாண்டவர் இலக்கம் எழுதி கடைசியில் அது பூஜ்யமாக முடிந்த கதையைப்போல், அல்லது நாட்டிலே ஒரு பழமொழி சொல்லுவார்களே, அதை நான் இங்கு சொல்லலாமா, சொல்லக் கூடாதா என்று தெரியாது “எதோ ஒன்று தேய்ந்து, கட்டெறும்பு ஆன கதை” என்று சொல்லுவார்களே அதைப்போல் எப்படியோ ரூ. 250 கோடி இன்றையதினம் ரூ. 201 கோடியாக மாறி இருக்கிறது. ரூ. 49 கோடியைக் காணோம். ஒரு வேளை எதிர் தாப்பிலே இருப்பவர்கள், இது மத்திய சர்க்காரின் உதவி தானே நாங்கள் தருகிற தானம் தானே என்று சொல்லுவார்களானால், அவர்களுக்கு நான் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இது எங்களுடைய பங்கு, இந்த நாட்டிலே பெருகிற பணம் எல்லாம் சட்டத்தின் மூலம், மத்திய சர்க்கார் தனக்கு என்று ஒரு பகுதியை ஒதுக்கி வைத்துக்கொண்டு, மற்றதை நமக்குத் தரம் வாரியாக

24th February 1969] [திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன்]

பிரித்துக்கொடுக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள். இது நமக்குக் கிடைக்க வேண்டிய உரிமை. இவ்வாறு பிரித்துத் தருகிறபோது அதிலே பாரபட்சம் செய்கிறார்கள் என்றுதான் நான் சொல்லுகிறேன். அந்த பணத்திலே எங்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது. அது ஒன்றும் தானம் அல்ல. அது நமக்கு வரவேண்டிய பணம் என்றுதான் சொல்லுகிறோம். நாம் கேட்டதோ ரூ. 634 கோடி, அவர்கள் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டதோ ரூ. 250 கோடி. இப்போது தருவதாக எழுதி இருப்பது ரூ. 201 கோடி. கடைசியில் இது எத்தனை கோடியில் போய் முடியுமோ தெரியாது. இது மத்திய சர்க்கார் பேரில் நான் சொல்லுகிற குற்றச் சாட்டு தெ. 1.

இரண்டாவது நான் சொல்லும் குறைபாடு, நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து சேலம் உருக்காலைக்காகவும், தூத்துக்குடி ஆழ்கடல் குறைமுகம் வேண்டும் என்பதற்காகவும் உரிமைப் போராட்டம் நடத்தினோம். இன்று தூத்துக்குடி ஆழ்கடல் குறைமுகம் வருகிறதா அல்லது சாதாரண மீன்பிடிப்பு குறைமுகம் வருகிறதா என்று கேட்டால், மீன்பிடிப்பு குறைமுகம்தான் வருகிறது.

மூன்றாவது நான் சொல்லுகின்ற குறை இன்று பல ஜவுளி மில்கள் கோவையில் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. மூடிக் கிடக்கின்ற மில்களைத் திறக்க வேண்டிய பொறுப்பு நமது மாநில அரசுக்கு மட்டும்தான். அல்லது மத்திய அரசிற்கும் பொறுப்பு உண்டா என்றால், முக்கியமாக மத்திய அரசிற்குத்தான் பொறுப்பு மிகுதியாக உண்டு. நமது தமிழக அரசு இந்த ஆலைகளைத் திறக்கும் விஷயத்தில் தங்களால் எவ்வளவு சலுகைகள் அளிக்க முடியுமோ அவ்வளவையும் கொடுக்கத் தயார் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். நூலின் பேரிலான விற்பனை வரி, மின்சாரக் கட்டணம் இவற்றை எவ்வளவு குறைத்து வாங்க முடியுமோ அவ்வளவு குறைத்து வாங்கிக் கொள்ளுகிறோம் என்று தெரிவித்துவிட்டார்கள். மத்திய அரசை நீங்களும் உங்கள் பங்கைச் செய்யுங்கள் என்று கேட்டால், அவர்கள் போகின்ற போக்கால், கோளாறால், இடைஞ்சல் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. இதைத் தமிழ்நாடும், தொழிலாளர்களும் உணர் வேண்டும். மில்களைத் திறக்கவேண்டுமானால், தமிழக அரசு தன்னுடைய கடமையைச் செய்யத் தயாராக இருக்கிறது என்று மாண்புமிகு அனாதர் அவர்களின் பேருரை கூறுகிறது. யாருடைய வேலை பாக்கியிருக்கிறது, யாருடைய வேலை தாமதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது என்றால், மத்திய அரசு செய்யவேண்டிய உதவி, குறைந்தபட்சமாவது எக்ஸைஸ் வரியை குறைத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கோரப்படுவது, இதை அவர்கள் நாமதம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இது மூன்றாவது குறை.

நான்காவது குறை எல்லோரையும் சார்ந்த உணவுப் பிரச்சனை. பருவ மமை தவறியதன் காரணமாக இன்று உணவு நிலைமையில் கொடுக்கக் கூடியிருக்கிறது. கைக் தேசிய சங்கடமான நிலைமையாக ஏற்றுக்கொண்டு, நடவடிக்கை எடுக்காமல், இந்த

[திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன்] [24th February 1969]

விதமான பஞ்ச நிலை ஏற்படுகிறபோது மாநில அரசைப் பார்த்து நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் பார்க்கலாம் என்று எச்சரிக்கை விடுவது தவறு. உண்மையாக, சட்ட ரீதியாகப் பார்க்கும்போது, இது தமிழ்நாட்டு அரசின் கடமை மட்டுமல்ல; பஞ்ச நிவாரணம் அளிப்பதில் மத்திய அரசிற்கு மாநில அரசை விடக் கூடுதலான கடமை, அதிகமான பொறுப்பு இருக்கிறது. அதை தட்டிக் கழித்துவிட்டு, விலைவாசியைக் குறைப்போம் என்று சொன்னீர்களே, குறைத்தீர்களா என்று இந்த அரசைப் பார்த்துக் கேட்பது சரி அல்ல. இன்று இருக்கின்ற பிரச்சனை அதுவல்ல. பருவ மழை தவறிவிட்ட இப்பேர்ப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில், பூகம்பம், புயல் ஏற்படும்போது மத்திய அரசு உதவிசெய்வது போல், இந்த நேரத்திலும் தோள் கொடுக்க வேண்டியது மத்திய அரசின் கடமை. மத்திய அரசு அந்தக் கடமையைச் செய்யத் தவறினால், பிற்காலம் அவர்கள் பேரில் குற்றச்சாட்டை எழுதும். இன்று மத்திய அரசு உதவிக்கு வரவில்லை. நாடு பூராவும் மத்திய அரசைக் கண்டிக்கிறது என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இந்த நான்கு விஷயங்களையும் தனியாகவல்ல உரையில் வெகு உருக்கமாக ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது என்னவென்றால் நமது தமிழ்நாட்டிலும் வன்முறைச் செயல்கள் தலை தூக்குவதுதான். வடநாட்டில், மற்ற மாநிலங்களில் வன்முறைச் செயல்கள் சாதாரணமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. இரண்டு பேர் தேர்தலுக்கு நின்றால் ஒருவரை ஒருவர் கொலைசெய்து விடுவது கூட சமீப காலத்தில் வடநாட்டில் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. நமக்கு அது பயன் இல்லை. வன்முறைச் செயல் நமது தமிழ்ப் பண்புக்கு முற்றிலும் விரோதமானது. தமிழ்நாட்டிலும் கூட வன்முறைச் செயல்கள் தலைதூக்க ஆரம்பிக்கிறதே. அதை அவ்வளவு பேரும் சேர்ந்து தடுத்து நிறுத்தவேண்டும் என்று கவர்னர் அவர்கள் உரையில் தெளித்திருக்கிறார்கள். எனக்கு மூன்று பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் நடராசன் அவர்கள் பல நிகழ்ச்சிகளைச் சுட்டிக்காட்டினார்கள். நாங்கள் எல்லாம் அங்கிருந்து பார்த்தோம். இன்னின்ன நடந்தது என்று சொன்னார்கள். அதற்கு நேர் மாறாக காங்கிரசைச் சேர்ந்த நண்பர்கள் அப்படியெல்லாம் நடக்கவில்லை. எங்களைத்தான் தி.ம.க. நண்பர்கள் தாக்கீதர்கள் என்று பேசியிருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு பிரேத பரிசோதனை செய்யும்போது எப்படி வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். அதை உடனடியாக இதற்கு மூன்று சாட்சிகள் இருக்கிறார்கள். முதலாவது அந்த வன்முறைப் பாரத்தை அவிழ்த்து விட்டவர் காங்கிரசைச் சேர்ந்த பிரபல எழுத்தாளர் ஒருவர். 8-ம் தேதி தேர்தல் நடந்தது. 18-ம் தேதி கமது கடிதத்தில் எழுதுகிறார். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மிக வேகமாக வாலாட்டத்தை

24th February 1969] [திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன்]

ஆரம்பித்ததாகவும் தாங்கள் அதை ஒரே அடியாகப் போட்டுத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை விரட்டிவிட்டதாகவும் அவரே எழுதியிருக்கிறார். அந்த வாசகத்தைப் படிக்கிறேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : தலைவர் அவர்களே, பேப்பரை படிக்கக்கூடாது என்று சொல்லியிருக்கும்போது, கனம் உறுப்பினர் பேப்பரை படிக்கலாமா?

திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன் : பேப்பர் கட்டிங்கை படிக்கலாம்;

“நாகர்கோவில் வன்முறை—அடியாட்கள் அட்டகாசம்—
நமது ஊழியர்களை வெட்டி இழுத்துப்போட்டனர். ஆனால் நாம் அங்கே மக்களின் பேராதரவை பக்கத் துணையாகக் கொண்டு வெற்றிக்கொடி உயர்த்தினோம். நம் மீது வன்முறை பூதத்தை ஏவிவிட்டவர்கள் வன்முறை பூதத்தால் விரட்டப்பட்டு வெற்றி கரமாக பின்வாங்கி ஒடிவிட்டார்கள். அந்தக் காட்சியை அங்கே கண்டோம்.”

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் லேசாகச் செய்தவுடன், வன் முறை தாண்டவம் ஆடச் செய்து துரத்திவிட்டதாக 18-ம் தேதி அந்த எழுத்தாளர் தெரிவித்திருக்கிறார். இப்போது சொல்லலாம், ‘அப்படி இல்லை, இப்படி இல்லை’ என்று. 18-ம் தேதி ஒப்புக் கொண்டு எழுதினார்களே, அதற்கு மாசு கற்பிக்க முடியாது.

இரண்டாவது சாட்சி தமிழ்நாடு காங்கிரசு கட்சி தலைவர் அவர்கள். அவர் ஒரு பேட்டியில், தேர்தலுக்கு 10, 15 நாட்களுக்கு முன்னால், என்ன வன்முறைச் செயல்கள் ஏற்படுகின்றனவே என்று நிருபர்கள் கேட்டதற்கு, ‘உங்கள் கட்சிக்காரர்கள் வன்முறை செயல்களை செய்திருக்கிறார்களா என்று கேட்டதற்கு ‘இங்கொன்றும் அங்கொன்றும் நடந்திருக்கிறது; அதை மிகைப் படுத்தாதீர்கள்’ என்று பதில் அளித்திருக்கிறார்கள். அப்படியானால் ஆரம்பத்தில் செய்தது திராவிட முன்னேற்றக் கழகமா? அவர்களே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள், இங்கொன்றும், அங்கொன்றும் ஆரம்பித்தோம், அதை மிகைப்படுத்தாதீர்கள் என்று கூறியிருக்கிறார்கள்.

மூன்றாவது சாட்சி எனது மதிப்பிற்குரிய கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள். அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள், ‘அரசு என்று ஒன்று இருக்கிறதா என்று நினைக்கின்ற அளவுக்கு வந்துவிட்டது’ என்று. அரசைக் கண்டு பயப்படுகிறவன் யார்? வன்முறையைச் செய்தவன்.

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : தலைவர் அவர்களே, அது நாகர்கோவில் தேர்தலை ஒட்டிக் குறிப்பிட்டது இல்லை. பொதுவாக மாநிலத்தின் நிலைமையைக் குறித்து அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லப்பட்டது.

[24th February 1969]

திரு. எஸ். டி. ஆகித்தன் : மாநிலத்தில் நாகர்கோவில் ஒரு பகுதி என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. தலைவர் அவர்களே, இன்று எல்லாவற்றிற்கும் ஏதாவது ஒரு காரணம் சொல்லிவிடுகின்றார்கள். வீட்டுக்குத் தீயிட்டார், அது தாலுக் கொளுத்திக் கொண்டது என்கிறார்கள். போலீஸ்காரர்கள் அடித்தார்கள் என்றால், போலீஸ் வேடம் போட்ட சிலர் அடித்தார்கள் என்கிறார்கள். போலீஸ் வானுக்கு தீ வைக்கப்பட்டது என்றால், தாங்களே வைத்துக் கொண்டார்கள் என்கிறார்கள். ஒருவர் கொலை செய்யப்பட்டார் என்றால், அவரே செய்து கொண்டார் என்கிறார்கள். இப்படியாக எல்லாவற்றிற்கும், ஏற்கெனவே முடிந்த ஒவ்வொன்றுக்கும் காரணம் கற்பிக்கலாம். ஆனால், அப்போது என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பதை கவனிக்கவேண்டும். அப்படி பார்க்கின்ற போது ஒன்று அவர்களை கேட்கின்றேன். இந்த நாட்டில் அக்கறை கொண்டவர்கள் நாம் மட்டுமல்ல. நாமும் எதிர் கட்சியில் இருப்பவர்களும் அக்கறை உள்ளவர்கள். ஆனால் சமீப காலத்திலே முறை தவறிப்போய் காங்கிரஸ்காரர்கள் நடந்து வருகிறார்கள். கட்டாயமாக முறை தவறிய செயல்களில் காங்கிரஸ்காரர்கள் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள் என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை. நம்முடைய அரசியல் அமைப்பு, காங்கிரஸ்டியூஷன் பிரகாரம், எந்த நாட்டில் 'லா அண்டு அட்மினிஸ்டிரேஷன்' தவறிப்போகிறதோ, எந்த நாட்டிலே 'லா அண்டு ஆர்டர்' பெயிலாகிப் போகிறதோ, அந்த நாட்டிலே மத்திய சர்க்கார் துழைந்து 'லா அண்டு ஆர்டரை' எடுத்துக்கொள்ளலாம். அந்த முறையில் இந்த நாட்டிலும் மத்திய அரசு துழைவதற்கு காங்கிரஸ்காரர்கள் 'லா அண்டு ஆர்டர்' கெட்டுவிட்டது என்று சொல்கிறார்கள். இது எப்படி இருக்கிறது என்றால், 'விடு தீப்பிடித்து எரிந்தாலும் பரவாயில்லை, எலிகள் ஒழிந்தால் போதும்' என்ற முறையில் இருக்கிறது. நம்முடைய நண்பர்கள் 'Law and Order has deteriorated என்று சொல்கிறார்கள். எந்த இடத்தில் 'Law and Order' குறைந்துவிட்டது. என்னுடைய காங்கிரஸ் நண்பர்கள் இழுத்துவிட்ட இடத்திலே தான் 'Law and Order' கெட்டு போய் விடுகிறதே தவிர வேறு எங்கும் அது கெட்டுப்போகவில்லை. மற்ற மாநில அரசுகளை எடுத்துக்கொண்டதுபோல், தமிழக அரசையும் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்ற நப்பாசையில் காங்கிரஸ் காரர்கள் இந்த விதமான குற்றச் சாட்டை சொல்லுகிறார்கள். அங்களுக்கு நான் சொல்லிக்கொள்வேன், தயவு செய்து இந்த நப்பாசையை விட்டு விடுங்கள். தயவு செய்து நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு அக்கறை காட்டுங்கள். கவர்னர் அவர்கள் உரைக்கு நன்றி தெரிவித்துப் பேசும் இந்த நேரத்தில், வன்முறைசெயலில் ஈடுபடுவது நாட்டுக்கும், மக்களுக்கும் நல்லதல்ல என்று சொல்லி, எனக்கு பேச இந்த சந்தர்ப்பத்தில் வாய்ப்பளித்ததற்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

24th February 1969]

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : மத்திய சர்க்காரை ரூ. 624 கோடி கேட்டு கடைசியில் அவர்கள் ரூ. 201 கோடி கொடுப்பதாக மட்டும் சொன்னார்கள். அவர்கள் ரூ. 250 கோடி கொடுப்பதாக முதலில் சொன்னார்கள் என்பதை அதே பக்கத்தில் படித்துப் பார்த்தால் தெரியும். அதை உங்கள் பேச்சில் குறிப்பிடவில்லை.

திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன் : இல்லை, இல்லை, அதை என்னுடைய பேச்சில் குறிப்பிட்டு இருக்கிறேன்.

* THIRU A. R. DAMODARAN : May 1 commence, Sir. (Laughter) Mr. Chairman, Sir, in speaking on the Governor's Address we are weighed down by the great agony of having parted with the Leader of the House, the distinguished leader of the D. M. K. Party and the Chief Minister of Madras State, Aringnar Anna. I was not a member of his party. But ever since 1946 when as a student of the Presidency College, I heard one of his speeches. I have been one of his admirers. The first speech of his that I heard was in 1946 in Nehru Park, Kilpauk and ever since that time I have had the singular good fortune of hearing him on very many occasions and particularly during the election campaigns of 1952, 1957, 1962 and 1967. Aringnar Anna was not only one of the greatest orators of Tamil Nadu but what impressed me even more was the great maturity he displayed after having assumed charge of the Government of Madras. There were many who thought of him as a rabid revolutionary who preached godlessness, who denied the very existence of religion, who was so rationalistic in his thought that he did not take into account the traditions of the people of Tamil Nadu, a formulator of slogans of an independent Dravida Nadu, etc., etc. But when he assumed office he displayed a singular maturity of mind which earned for him not only the place of an undisputed leader of Tamil Nadu and Tamil Nadu politics but also as one of the great popular leaders of our country. People have said that it was his speeches in the Rajya Sabha that attracted the attention of other all India leaders. I may assure them that it was only after his assumption of office as Chief Minister of the Government of Madras that people in the other parts of India and more particularly leaders of Congress party in other States and at the Centre sat up and took notice and announced that here was a man from an opposition party who could well lead the way for other opposition groups in other States. We have had the singular misfortune in India, Sir, of losing our greatest leaders in our greatest hour of need. Mahatma Gandhi was assassinated soon after our country achieved independence and at a time when he was needed most, at a time when our country was bathed in communal troubles and communal blood-shed, we did not have the good fortune of having him with us to guide the destinies of the Congress party in office which responsibility was subsequently shouldered, by Pandit Jawaharlal Nehru. Another leader that we lost was Sardar Patel. If the history of independent India comes to be written and if students of history referred to administrators

[Thiru A. R. Damodaran]

[24th February 1969]

who made India what it is, they will find that it was Sardar Vallabhbhai Patel who brought about the amalgamation of the princely States. If to-day we can talk of one India and one Central Government, it is in no small measure due to his great wisdom and statesmanship. Unfortunately for us he did not survive long either. And now in Tamil Nadu, after the death of our national leaders Gandhi, Nehru and Lal Bahadur Shastri, we stand and weep again because never in the history of our land have we required the services of Aringnar Anna and leaders like him to guide the opposition parties which are in power in other States. If we note the confusion that prevails in other states to-day we will realise all the more how poignantly we are going to miss him in the years to come.

Sir, his oratory was of a class by itself. Reference was made that he started a new school of oratory in Tamil Nadu. But, Sir, as one who loves English as much as I love Tamil, I must also confess that since the days of Indian Independence, I have yet to come across a political leader who could speak so fluently, so well and in such eloquent tones in both the languages. The charm of his oratory has thrilled millions of our countrymen. The measured pauses, the measured tone, the soothing smoothness of his talk and the courtesy and consideration that he showed to the Members of this House and to the leaders of the opposition parties have placed him in a class by itself. It is indeed with a very deep sense of regret and of great agony and sorrow that this House has placed on record its deep sense of grief at the loss of so great a leader. If we wish to revere and cherish his memory, and if we wish the youth of our country to follow the great principles that he enunciated as Chief Minister of the Government of Madras, namely, devotion to duty and discipline, it is necessary for us not merely to erect statues in every town and village—these will undoubtedly come, but I hope they will come in moderation—not merely to erect marble mausoleums at every centre, but to follow in his footsteps in trying to achieve peaceful progress and preventing those anti-social forces from destroying the very democratic fabric of our country. It seems to me, Sir, that the philosophies of a Mandakini or an Ajitha or a Kanu Naxalbari seem to weigh more heavily with the younger generation of to-day. We seem to be fast losing our respect and our regard for democratic principles. If there is one thing for which the late Chief Minister would go down in history it was his absolute dedication to the principles of democracy. How often have we not heard him in this very House saying that if the popular verdict would go against the D. M. K., he would be the first person to step down happily from office? Unfortunately his respect for love and democracy are not shared by those opposition parties which seem to be in friendship with the ruling D. M. K. party at present. I hope in the respect that he had for democratic practices the youth of our country will follow the great teaching the late Chief Minister enunciated during his thirty-five years of public life.

24th February 1969]

[Thiru A. R. Damodaran]

Now, I may refer to more prosaic matters. We must pass on from the tragedies of the past and look to the future. A thing that has been troubling us was the tragedy that occurred in Thanjavur district. This has gone by the name of agrarian unrest. I do not know, Sir, whether the Kilvenmani tragedy could really be ascribed to agrarian unrest in the purest sense of the word or whether it can be attributed to more serious political machinations. I know it for a fact that many of the landowners in the Thanjavur district are in deadly fear of their lives. Owning and possessing property has to them become an immense and intolerable burden, the reason being that if there is a start in agrarian unrest in the form of a perpetual and ever rising demand for higher wages, we start a chain reaction which will ultimately have its impact on the prices of foodgrains, which the Government of Madras are so anxious to control. I shall not refer in detail to the ghastly tragedy that has taken place in the Thanjavur district excepting to state that all of us deplore the inhuman callousness not only in the murder of the man which resulted in the ultimate tragedy but also in the terrifying happening of forty people having been burnt alive in a hut. The judicial enquiry has yet to establish whether those persons who died in the hut were deliberately locked up or whether it was more a result of a safeguard which the people of the village had themselves taken up. The question of a High Court Judge determining the wages in Thanjavur district and thereby establishing agrarian peace is, I am afraid, an ideal which can never be accomplished. I understand that in the Thanjavur district, the payment is on the basis not of a daily wage but on the basis of the amount of paddy that is harvested. The payment of five and a half measures is based on the harvest of forty-eight Thanjavur measures, which is equivalent to 24 Madras measures. The wage that is now paid varies from four to five and a half measures, and I believe that the demand has been made that it should be increased. Whatever may be the quantum of wages fixed, I must strongly deplore what my hon. friend Mr. Swaminathan so ably represented the other day, the formation of village senas which was a dangerous trend and which might very well result in a total breakdown of that harmonious relationship which is so very essential for the progress of agriculture. We have noticed the great dangers that have occurred in other States. In Maharashtra, the Siva Sena has run amuck. In parts of Bengal and Telengana these Senas have taken the law into their own hands. Therefore, the fear is legitimate amongst the people of the Thanjavur district and also the people of Tamil Nadu that if these political senas are permitted to preach their ideologies, motivated more by politics than by a genuine consideration for agrarian peace, it would only spell the doom of all the plans that the Government have made in trying to achieve greater productivity in agriculture. In spite of all the alliances that we may have in the political field—and I speak as one who is sincerely interested in the well being of the D.M.K. Ministry—I believe that at times it is necessary for us to consider the general interest also

[Thiru A. R. Damodaran]

[24th February 1969]

and take such action as is necessary without fear of incurring the displeasure of this or that party. It is in this context that I make an appeal to the Hon. the Chief Minister, Mr. Karunanidhi, to investigate once again and to go deeper into the causes of the Thanjavur tragedy. Though the report of the High Court Judge is not directly concerned with what happened at Kilvenmani but with the general question of the settlement of agrarian disputes in Thanjavur, I hope that he will take it upon himself as his personal responsibility to settle first and foremost the situation in the Thanjavur district so that we can have once more something of the peace and harmony that prevailed in our villages in the past.

The Governor's Address refers to yet another important aspect which has always been stressed by this Ministry ever since it took office. My friend Mr. Adityan referred to Centre-State relationship, and the State Government's demands for its fourth-plan expenditure being fully accepted by the Government of India. The devolution of funds under Article 275 of the Constitution has not been as adequate as one would have wished. The Government of India itself is in a pauper's condition. The interest on the loans that we owe to foreign countries is accumulating at a fast and rapid pace. The deficit financing that has been indulged in year after year has led to the spiralling of food prices, which has consequently placed burdens on State Governments in having to increase the dearness allowance and other allowances to their employees. If at all any matter requires urgent attention, it is not so much the raising of funds as to keep the prices under control and to see that the weaker sections of our population get relief from the high inflationary conditions. I am glad that the Government of Madras are continuing their rupee-one-a-measure scheme in Madras City and Coimbatore. People have criticised it on the ground that it is wasteful and an uneconomic subsidy. But they do not seem to realise the fact that if the subsidy were to be withdrawn, the Government of Madras would be forced to give an increase in dearness allowance to all their employees, which would have cost them more than Rs. 4 or Rs. 5 crores per annum. It would also affect in a similar way others employed in the private sector. Unless we are able to increase productivity in agriculture, until we are able to produce not 63 lakhs of tons that has been envisaged but very nearly 70 to 75 lakhs of tons of foodgrains, and until we achieve a state of surplus in our agricultural economy, it would be extremely unwise for this Ministry to ever think of withdrawing this scheme from the areas of Madras City and Coimbatore. I know that political capital is being made out of it, but I still think as a Member of the uncommitted Block, that although it may not be good economics, it is vitally necessary, considering the inflationary conditions that exist in our country at present.

There is another important matter to which frequent references were made by the late Chief Minister and by the members of his party and which has been reiterated, in the Governor's Address—

[24th February 1969 [Thiru A. R. Damodaran]

the language problem. We in Tamil Nadu have taken a certain stand that we will have a two-language formula and that we will never allow Hindi to be used as the sole All-India language. But I am afraid that things are going from bad to worse at Delhi and not many of us have realised the serious implications of all that is transpiring in the headquarters of our National Government. I have met many Civil servants who are working in Delhi in the Government of India and I may assure the Members of this House that Civil servants from Tamil Nadu are having a very tough time of it in Delhi and that gradually they are being edged out of important positions in Government and in policy-making bodies, and that the Hindi group from Uttar Pradesh, Bihar, Madhya Pradesh and Rajasthan is gaining in importance and in executive authority. I hope the Chief Minister of Madras will kindly advise the 25 Members of Parliament that they should pay watchful heed to these things that are happening in Delhi. I think that we should not talk in abstract terms in so far as Tamil Nadu is concerned but that every step should be taken to protect those who happen to serve in other parts of India in the Central Government Services and who may have been drawn from Tamil Nadu.

There is one other topic to which I would refer and I refer to this not on narrow grounds of parochialism or linguistic patriotism, but the happenings in Bombay have caused great unhappiness and misery to nearly 70,000 South Indians living in that area and to many other persons in our own State. It is indeed a tragedy that Maharashtra which was always considered to be a progressive State and which has one of the best Congress Governments at present in India should have allowed things to deteriorate to such an extent that South Indian shops were looted, South Indian hotels were burnt, South Indian residents were beaten up and many other atrocities were committed not only by the volunteers of that rabid group belonging to the Shiv Sena but also to the goondas who automatically come into the limelight at such times. I believe that it is not only necessary for the Chief Minister of the Tamil Nadu Government to express his condemnation of such activities in very strong terms but also for a resolution to be adopted by both Houses of the Tamil Nadu Legislature expressing its deep concern at the happenings in Bombay and urging the Government of India to discuss this matter with the Chief Minister of Maharashtra and other officials. We must protect the interests of the people of this State. I am sorry I have to state this. When we consider ourselves as of one country having common citizenship, to talk of having to protect the interests of South Indians in Bombay really strikes one as absurd because one normally talks of protecting the interests of one's fellow-citizens in foreign countries. But we have reached a stage in national affairs when all of us can think only in terms of our own States and none

[Thiru A. R. Damodaran]

24th February 1969]

is there to look to the Nation and it is in these distressing circumstances that we must address ourselves to the task of removing the disabilities from which the people of our State are suffering in other parts of India.

I have only one more point to make before I close. I have been reading in the newspapers that the present Ministry will be following the policies of the past and that they will vigorously bring to bear on the administration all those noble principles that were enunciated by their former leader. At the risk of being misunderstood, may I make one small suggestion regarding students and education? I know that in the Governor's Address no mention has been made of the problems of students, of the agitation that has been carried on by them, of the strikes and the various agitations that have resulted in our colleges closing down, in examinations being postponed and in a law and order situation being created—I suppose the omission was done with a purpose and, therefore, I shall not seek to criticise that. But I think we should not be blind to the fact that the problems of youth have to be tackled on a very much more vigorous and energetic scale. Let us not excuse ourselves by saying that the student problem is a world phenomenon and because things are happening in France, U.K. and U.S.A., things are happening likewise in India also. I am not concerned at present with what happens in Uttar Pradesh, Bihar and other States of India but I am concerned primarily with the students of Tamil Nadu, and I think this Government has the goodwill and the confidence of the student community to tackle this problem and to solve it so that the students of Tamil Nadu will not be placed in a disadvantageous position. In mentioning this, I only want to say that whatever may be our views on the language question, however dedicated we may be to the cause of increasing and improving the use of our own mother-tongue in Government, in administration, in Law Courts, etc., we should be extremely careful when we tackle the question of the medium of instruction in colleges and other institutions. I believe the time has come for us to recognise, especially in the troubled state of affairs, especially when the younger generation is apt to misunderstand anything that is done by persons above the age of 40 years, that what is required today is absolute freedom for the student to choose the medium of instruction. When I mention this, I may irritate many who feel that Tamil will not progress unless English is driven out of our educational institutions. I may state without hesitation that this stand would be incompatible with the stand that this Government has adopted that Tamil and English should continue, especially English as the link language between other States and the Centre. I know that the former Chief Minister and the former Minister for Education have been extremely circumspect in this matter and they have tried to please both such linguistic groups. I hope that the present Minister for Education, the Hon. Thiru Madhavan, who is noted for his deep study of such problems, and the Cabinet as a whole will decide that under the

24th February 1969]

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப்]

present circumstances, it may perhaps be better to allow things to lie over for some time without precipitating a new crisis in the student world.

Thank you, Sir.

* திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப் : தலைவரவர்களே, கவர்னர் பெருமான் அவர்களுடைய உரை மீது எனது கருத்துக்களை தெரிவிக்க முற்படும் சமயம், இஸ்லாமியர்கள் பால் பேரன்பு கொண்டு இருந்த பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் மறைந்து விட்ட துயரம் நெஞ்சை விட்டு அகலாத நிலை ஒரு புறம் இருக்க, அவர் காலி செய்து சென்ற இடத்தில் வீற்றிருக்கும் உத்தமர் முஸ்லிம்கள் பால் ஆழ்ந்த பாசம் கொண்டவர் என்பதையும் முஸ்லிம்களின் பால் அனுசரணையும் கொண்டவர் என்பதையும் பார்க்கும் போது எனக்கு உற்சாகமும், தெம்பும், மகிழ்ச்சியும் ஏற்படுகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அவர்கள் புதிதாக அமைத்து இருக்கும் அமைச்சரவை நல்ல விதமாக, வெற்றிகரமாக செயல்பட முஸ்லிம் லீக்கின் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்து, முஸ்லிம் லீக் முழு மனதுடன் ஒத்துழைக்கும் ஆதரவு கொடுக்கும் என்ற வாக்கினையும் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். புதிய முதலமைச்சர் பெருமதிப்பிற்குரிய கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் முஸ்லிம்களின் பிரச்சனைகள் பால் கருணை உள்ளதுடன் கவனித்து செயல்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கையும் நான் அவர்களிடத்திலே சமர்ப்பித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். புதிய அமைச்சரவை எப்படி நடக்கும் என்று சில நண்பர்கள் என்னிடத்தில் கேட்டார்கள். பேரறிஞர் அண்ணா பல மாதமாக சீக்காக இருந்த சமயத்தில் அவர்களிடத்திலிருந்த பொறுப்புகளில் பெருவாரியான வற்றை சிரமேற்று நல்ல முறையில் செயல்பட்ட ஒரு உத்தமர் அந்த இடத்திலே அமர்ந்து இருப்பதால் அது நல்ல முறையில் அமையும் என்றேன். மின் குஞ்சுக்கு நீந்தக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமா என்ற அளவிற்கு அந்தக் கிறையில் அவர்கள் அனுபவம் பெற்று இருக்கிறார்கள். முன்பு எப்படி அமைச்சரவை நிர்வாகம் நடந்ததோ அதே அடிப்படையில் அது தொடரும், அதிலே சந்தேகமே தேவை இல்லை என்று பதில் கூறினேன். அதைத் தொடர்ந்து முதலமைச்சர் அவர்களுடைய கொள்கை அறிக்கை வந்தது. அதிலே அவர்கள் பேரறிஞர் அண்ணா எந்தக் கொள்கையை பின்பற்றினார்களோ அதே கொள்கையை நானும் பின்பற்றுவேன் என்ற அறிவிப்பை பார்த்து நான் சொன்ன ஹெஷ்யம் மெய்ப்பிக்க பட்டது என்பதை உணர்ந்து மகிழ்ந்தேன்.

தம்பி உடையான், படைக்கு அஞ்சான் என்று பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அன்போடு சொல்வதை நாம் கேட்டு இருக்கிறோம். இப்போது முதலமைச்சராக அமர்ந்து இருக்கும் அமைச்சரைப் பார்க்கும்போது தம்பிகளை விட அண்ணன்கள் நிறைய கொண்டவர்களாக காட்சி அளிக்கிறார்கள். அண்ணன், தம்பி உடையான் படைக்கு அஞ்சான் என்று அவர்கள் அந்த வாச

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப்] [24th February 1969]

கத்தை திருத்திக் கொண்டு செயல்பட வேண்டி இருக்கும். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நிர்வாகம் நடத்திய காலத்தில் வெகு நல்ல பெயர் எடுத்து இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எந்த அளவு நல்ல பெயர் எடுத்தார்களோ, அந்த அளவுக்கு புதிய முதலமைச்சர் எடுக்க வேண்டுமென்று என்னுடைய ஆசை. ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்கள்.

Nobody is vain of possessing two legs and two arms; possessing something better than the rest in distinction.

அந்த அளவுக்கு மைசூர் முதலமைச்சர் செய்தார், இந்த அளவுக்கு மகாராஷ்டிர முதலமைச்சர் செய்தார், அந்த அளவுக்கு நானும் செய்தேன் என்று இருக்காமல் அவர்கள் செய்ததை விட 2 பங்கு நான் அதிக நன்மைகள் செய்து இருக்கிறேன் என்ற பெருமையுடன் சொல்லக்கூடிய அளவிற்கு நீங்கள் உற்சாகமாக செயல்பட வேண்டும். ஆண்டவன் அந்த அளவிற்கு உங்களுக்கு சக்தி அளிக்க வேண்டுமென்று என் சார்பில் பிரார்த்தனை செய்கிறேன்.

முதலமைச்சர் அவர்கள் இடத்தில் மதுவிலக்கு பற்றி கேட்கப் பட்டபோது சொல்லிய பதில் எனக்கு திருப்தி அளிக்கக் கூடியதாக இல்லை என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். மது விலக்கை நீக்கப் போகிறீர்களா என்று கேட்டபோது இப்போதைக்கு மது விலக்கை நீக்கப் போவதில்லை என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். இப்போதைக்கு என்ற வார்த்தை எப்படி வந்தது. இது மனதில் சந்தேகத்தை கிளப்புகிறது. பிறகு நீக்கப்படுமா என்று.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : இப் போதைக்கு என்று மாற்றிக் கொள்ளவும்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப் : மிக்க நன்றி, ஆனாலும் இன்னும் நல்ல விளக்கம் சொல்ல வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். இன்னும் தெளிவாக இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். அதாவது நான் பதவியில் இருக்கும் வரையில் அதை நீக்க மாட்டேன் என்ற அளவுக்கு உறுதி சொன்னால் மிக்க நன்றி யுள்ளவரை இருப்பேன் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பருவ மழை தவறியதன் காரணமாக வரட்சி ஏற்பட்டு பல மாவட்டங்களில் பஞ்ச நிலை உருவாகியிருக்கிறது. அதை நிவர்த்திப்பதற்கு உறுப்பினர்கள் பல நல்ல கருத்துக்களை சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்தக் கருத்துக்களில் கவனம் செலுத்தி ஆவன செய்ய அரசாங்கம் முற்படும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. நான் குறிப்பிடுவது, சென்னை நகரைப் பொருத்தவரையில் பருவ வழை தவறியதன் காரணமாக குடிநீர் பஞ்சம் பயங்கரமாக உருவாகியிருக்கிறது என்பதை அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். தண்ணீர் பஞ்சம் அடிக்கடி சந்தர்ப்பங்களில் வருவதுண்டு. நானும் சென்னை நகரத்திற்கு சிறு பிள்ளையிவ்ருந்து வருவதும் போவதுமுண்டு. ஆனால் தற்போது எந்த

24th February 1969]

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப்]

அளவுக்கு தண்ணீர் பஞ்சம் இருக்கிறது என்று அறிகிறேனே அந்த அளவுக்கு இதற்கு முன்பு இருந்ததில்லை என்பது என்னுடைய கருத்து. இந்த நிலை இன்னும் நீடிக்குமானால் நகரத்திலுள்ள ஜனத்தொகையில் ஒரு பகுதி இடம் பெயரும் நிலை ஏற்படும் அபாயம் இருக்கிறது என்ற தகவலை அறிகிறேன். இந்த பயங்கரமான நிலையைத் தடுக்க அரசாங்கம் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். இந்தத் தண்ணீர் பற்றாக்குறையை நிவர்த்திக்க ஏன் சார்பில் ஒருசில போசனைகளை சமர்ப்பிப்பது பொருந்தும் என்று நினைக்கிறேன். வெளிநாடுகளில் விஞ்ஞான முறையில் மழையைப் பெய்ய வைக்க முடியுமென்று சொல்கிறார்கள். அதில் சிறிது செலவு கூடுதலாக ஆனாலும் தண்ணீர்ப் பற்றாக்குறையை நீக்க விஞ்ஞான முறையில் மழை பெய்யும் வகையைச் செய்ய இந்த சந்தர்ப்பத்தில் முயற்சிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்து பிரார்த்தனை மூலமாக மழை பெய்ய வைக்கமுடியும் என்று சொல்கிறார்கள். அந்த முறையையும் அரசாங்கம் தக்க மார்க்க மேதைகளை வைத்து அந்தப் பிரார்த்தனை மூலம் மழை பெய்ய வைக்க முயற்சிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். மற்றும் உப்பு நீரை குடிநீராக மாற்றும் விஞ்ஞான முறையைக் கையாண்டு பெருமளவு இல்லாவிட்டாலும் சிறிதளவாவது அந்த முறையில் மாற்றினால் இந்தத் தண்ணீர் பற்றாக்குறையைத் தீர்ப்பதற்கு உதவியாக இருக்கும் என்ற யோசனையையும் அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அக்கம்பக்கத்திலுள்ள ஏரிகளிலிருந்தும் லாரிகளிலும் வாகன்களிலும் தண்ணீரை ஏற்றிக்கொண்டு வந்து சென்னை நகரத்திலுள்ள இந்த பயங்கரமான நிலையை மாற்றி நல்ல நிலையை உருவாக்க அரசாங்கம் முயலவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அத்துடன் வீராணம் ஏரித் திட்டத்தை மற்ற எல்லாத் திட்டங்களையும் விட முதல் முக்கியத்துவம் கொடுத்து செயல்படுத்த முழுமூச்சுடன் அரசாங்கம் முயற்சிக்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய கோரிக்கை. திருச்சி நகரத்தில் மெடிகல் காலேஜ் வைக்கவேண்டுமென்று கோரிக்கை நீண்ட காலமாக ஒரு முடிவு எடுக்கப்படாத நிலையில் இருக்கிறது. பெரும் தொகைகள் அதற்காக வசூலிக்கப்பட்டு அப்படியே சஸ்பென்சிலேயே இருக்கிற நிலையில் இருக்கின்றன. நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் அமுல்படுத்தும் சந்தர்ப்பத்தில் இந்த மாகாணத்தில் ஏற்படுத்தும் முதல் மெடிகல் காலேஜ் திருச்சியிலேயே வைக்க அரசாங்கம் முயல் வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்தித் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அடுத்து நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஒதுக்கப்படும் தொகையில் திருச்சியில் ஒரு அக்ரிகல்சரல் காலேஜ் வைப்பதற்கும் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்தி சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

கடைசியாக கடைநிலை ஊழியர்கள் தங்களுடைய வேலை ஊர்ஜிதம் செய்யாத நிலையிலே செயல்படும் நிலையிருக்கிறது. கடைநிலை ஊழியர் தொடர்ந்து பதினைந்து ஆண்டுகளாக

[24th February 1969]

கடைநிலை ஊழியராகவே இருந்து ஊர்ஜிதம் செய்யப்படாமல்
டெம்பரவரியாகவே இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லாக்
கடைநிலை ஊழியர்களுடைய நிலையும் அப்படியேதான் இருக்கிறது.
இவர்கள் பர்மணன்ட் செய்யப் படவேண்டுமென்பது அவர்
களுடைய கோரிக்கை. இது மிக நியாயமான கோரிக்கை. இதன்
மீது அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தி சாதகமான முடிவு எடுக்க
வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய உரையை நிறைவு
செய்கிறேன்.

* THIRU A. P. JANARDHANAM : Mr. Chairman, Sir, I am
extremely sorry to make maiden speech under very tragic
circumstances. I have not yet recovered from the physical psycho-
logical and emotional shocks left after the demise of my beloved
leader.

Sir, this Second Chamber is the repository of wisdom, the
cream of experience and people of all talents have been here.
Watching the proceedings here for some days, I am impressed
that we have given the best and we have led the other Councils in
the country in moderation, sobriety and decency. The Governor
has rightly hoped that this legislature will live up to its high stan-
dards. We are doing our best for it. Sir, the Governor, though a
Punjabi, took active interest in this State. He rushed to the
Cancer Institute where our late leader was lying often, at odd
hours. Not only the Governor, but also the Sardarini literally
wept over the death of Anna. Our hearts go to them and we have
to respect the Governor and the Sardarini.

Legislators like Thiru Jayarama Reddiar, V. K. Ramaswami
Mudaliar, Thiru P. T. Muthu and others have focussed attention
on the drought conditions. I hail from North Arcot. Thanks to
the multiplicity of pumpsets and the indefatigable labours of the
agriculturists, we came next only to Thanjavur district in the
matter of food production. Now my district has lost that pride of
place and that surplus and it is in the pathetic position of having
to get its supplies from outside. I am very glad that the Governor
has focussed attention on the drought conditions and the numerous
steps taken by the State Government in order to alleviate the
distress of the people. As was mentioned by the hon. Member
Raja Sir, I would also request the Government to speed up the
remission of kist; if finances permit, I think, they will do it.

Sir, the Kilavenmani tragedy was dwelt upon at great length
by various speakers; particularly my friend Thiru Swaminathan
from Thanjavur district focussed attention on the deteriorating
situation there and the formation of Senas and exhortation to
violence, the preaching of violence and the cult of violence being
perpetrated there. The D.M.K. is seized of that issue. It is
not only a class struggle, but it is also a caste struggle, the rem-
nants of feudalism. Arrogant reactionary landowners have all
been bitterly opposed from the very beginning to this struggle and
at last we made them come to our point of view. We know the

24th February 1969] (Thiru A. P. Janardhanam)

Communists very well. I went to address meetings in that district. There were no people before me. Virtually whole villages were prevailed upon to boycott our meetings. I spoke to empty spaces. But, beyond hiding behind the bushes, there were people listening to us. We met the Communists during 1952 and 1953 on equal grounds. If you have to fight the Communists, you will have to be imbued with a greater sense of sacrifice. You will have to know the facts full well. You will have to throb with sympathy for the underdog. It requires stubborn discipline. We worked with them in the huts and villages. Our first converts were the depressed and the backward people. Consequently they were weaned away from the Communists. While they prosper in Kerala and west Bengal, in Tamil Nadu they could not. We were more than a match for them. Friends here have said that a Chotta Naxalbari is sought to be enacted here. A little it can never come off. As the Governor has aptly put it, firm action will be taken against inciters of violence. When we have electoral alliance with other parties, that is for the purpose of ousting a common enemy. But if the worst comes to the worst, and if they think that by giving two seats here or there means that we are cowards, if they think that we can be belittled, if they think we are reactionaries, we will prove to them, the Communists, that we are better communists than they. We have preached many things against capitalism by accident, and capitalism by birth. The self-respect movement here has been the most revolutionary movement preaching communism even 30 or 40 years back. We were dinning into the ears of our people elements of communism, birth control, inter-caste marriage and so many radical things. The self-respect movement has sought to destroy feudalism, has sought to destroy caste vestiges, has sought to destroy monopoly in whatever shape it comes. So our friends can rest assured that in Tamil Nadu we have our own channels and we have not emulated them.

Sir, Anna's speech has converted the hard nuts of Tamil language into sweet chocolates and candies. He had an inimitable style of his own, with the result that his born enemies began to admire him. With his entry into the Government, the Universities opened their doors to him. Afterwards the fruition of the reform was complete and it will continue for many generations to come, I assure you. We are seized of everything. We know the world problems. We know the problems of the sub-continent. We are here to create a renaissance. We are here to create a new Mohanjo Dharo civilisation. We are here to establish again the glories of the big race which preceded the Romans, the Babylonians and the Greeks. While the Britons went about naked in their island, here in Poomphular, here in our Tamil territory, we had a mighty people. Rome begged for our muslins. We led the world. We had a great empire and our glories were unravelled in beautiful style by our Aringar Anna. And Poomphular last year, was the summit of his endeavours in the cause of Tamil literature. Many foreign delegates came here, and they were struck by his speech.

C-20
p.m

(Thiru A. P. Janardhanam) [24th February 1969]

Now I come to the Nagercoil election. Virtually in about three hundred villages our volunteers were not allowed to enter. The elementary right in a democracy for asking for votes we were not allowed to exercise. We did not come to this position through Rose water, chocolate candies and ice creams. Our path for the past forty years was beset with dangers. I do not want to enumerate them. I do not want to speak about the way in which we were attacked, the way in which pandals were burnt, and the way in which rubbish, stones, and missiles were hurled at us. I do not want to dilate at length on these. I shall single out the Ministers. Our blessed Chief Minister was thrashed in Pondicherry right before my eyes. A poor old woman took compassion on him and nursed him. Our Finance Minister was beaten black and blue in the Annamalai University campus. I was a witness to this. Our glorious departed leader, Aringnar Anna, was sought to be murdered in cold blood in Udumalpet, but thanks to the timely intervention of the Hon. Mr. Sadiq Pasha, he was spared. Did you spare our lives? Did you spare us? I know Nagercoil tully well. As far back as 1945, I went there with Navalar Nedunchehiyan and Professor Ambazhagan. We had to go to Vadasari to address a meeting. We did not go there, because we were told that our opponents were equipped with weapons to attack us. We coolly came away without addressing that meeting. We had young lions in our party, and we had youths bubbling with enthusiasm. We had very good tigers, but we were all restrained repeatedly by Periyar and Anna. When at a Beach meeting, our Vice-Chairman (Thiru N. V. Natarajan) referred to something, Anna promptly pulled him up. He had that magnanimity. He did not want to have bloodshed here. He never brooked violence. He was brimming with ardour and energy. He was sought to be attacked many times. So many meetings were disturbed. Pigs were left into the meetings. Our hon. C. P. Chitrarasu has toured very extensively. To conduct a meeting in an orderly way was the summum bonum of our existence. We were prepared to lay down our lives, and we were dedicated to our cause. Our Chief Minister was in a hut in Kottur on the eve of elections. There was the fear of a dastardly attack. We have our own list of martyrs. At Nellikuppam one Majid was done to death. Another Pandian was murdered. A poor teacher, Velayutham was murdered in cold blood, and he was hanged upside down. Much damage was done to his vital organ. We have proved all this. Latterly, one Kittu was done to death in Nagercoil.

People have paid encomiums to Anna for his ability, sobriety, magnanimity and also on his policy of live and let live. Dynamid principles gave drive to his thoughts. The principles were the breath of his breath. He lived for them.

Let us not in the dust and din of our politics forget that we had a hoary history. The Justice party was founded to counteract the monopoly of a microscopic minority. Leaders like Sir Thingaraja Chettiar and Dr. Nair founded the party. The self-respect

24th February 1969] [Thiru A. P. Janardhanam]

movement is the most modern movement. It revolutionised the mode of living, the civilisation, and the culture of the people in Tamilnad. We were all disciplined by that great leader, Periyar Ramaswamy. Myself and the Chief Minister had served under him. I was the Editor of the 'Justice' and he was in the 'Kudiarasu'. I was paid a princely sum of Rs. 30 per month. (The Hon. Thiru M. Karunanidhi, Rs. 40).

The Dravidians carried the race, culture and civilisation of Tamilnadu to the far east. There was the maritime empire for so many generations. Now our people have become repatriates from Burma. We are being driven out. We are being driven out from Ceylon. Malaya will drive us out, if the indications of the speeches of Mr. Tunku are any pointer. We are all hounded out from everywhere. Our people in Maharashtra are attacked by Shiva Sena. The danger from Shiva Sena is there. We shall take every step to safeguard their rights. Some say that we are parochial. Is not Mr. Nijalingappa parochial? You have people in the Congress camp who fight for their States' rights and the border villages. We want a square deal for the Dravidians. The D.M.K. was founded by Anna and nurtured by him. It has brotherly and affectionate feelings. Within 18 years, the party has been able to capture power. What gave us sustenance was the sense of duty. We were called upon to shoulder very uncommon tasks. Anna made us heroes and Periyar tempered us with his steel. So, we are proud of our heritage.

Now I appeal to the Opposition Leader Mr. Thiagarajan and Mr. Krishnaswami Naidu to use their influence for moderation. Happily we all abhor violence. Happily we condemn violence. Happily we have sobriety and moderation in this Council. Let us perpetuate the memory of Anna as pointed out by Mr. A. R. Damodaran, by keeping aloft his ideals of sobriety and magnanimity. The one thing taught by Anna is that the jasmine that is grown in another's garden is as sweet as the jasmine in our own garden. I have the greatest respect for Lal Bahadur's simplicity. I have got respect for the ideals of Jawaharlal Nehru. I have got respect for the single-minded devotion of Kamaraj to his party. We all respect your heroes. You respect us. You respect our patriotism. You respect our martyrs. You respect our legacy. Then we shall take Tamilnadu to greater glories. That is the appeal I make to the Opposition.

Mr. Krishnamurthy was waxing eloquent that our standards had fallen and that western civilisation had swallowed us up. What are those standards? Look at the poor man who purchased poison and took poison. He did not die. It was adulterated. Such is our state. Look at the spurious goods we send abroad. We have got a market for pepper in America, but we send clay-balls. This is the ridiculous depth to which we have sunk. There are glorious politicians like Khadiwala of Madhya Pradesh, Patnaik of Orissa, Sankar of Kerala and Kairon of Punjab who brought down our name in the international sphere.

(Thiru A. P. Janardhanam) [24th February 1969]

Anna was magnanimity itself. He took Thiruvalluvar to Yale. He took our good principles to America. There, he did not indulge in tirades like Thiru P. Govinda Menon. He was a contrast. Excuse me for dragging names, but I cannot help saying that. As Dr. Lakshmanaswami Mudaliar aptly put it, Anna proved to be a great ambassador of goodwill and brightened our image abroad. We were nurtured in such principles. We have great respect for the British parliamentary tradition. We have great respect for democracy. We have great respect for the students. We moulded the students. I was a student leader myself. I have trained hundreds of students. But we made them base their conduct on Thiruvalluvar. We emphasised ethics. This is the time when the old and the new clash. The old has not completely gone out. The new, representing Buddha and Valluvar, has not come. This is a time of flux. The student problem is endemic in the whole world. The students are at an impressionable age. They are simply dynamite, wrapped in the cellophane of academic learning. The students have to be taken care of. I am sure our Chief Minister, Kalaignar Karunanidhi, with his glorious past—he was bubbling as a young student in Tirunavur—will call the students and guide them in the right path.

There have been illustrious predecessors before him—the Raja of Panagal, a statesman of the finest order, Thiru Omandur P. Ramaswamy Reddiar, who stood for agriculturists, Thiru Kamaraj with his rugged commonsense, who was utilised by Periyar for the advancement of the backward classes and the depressed classes, and Thiru Bhaktavatsalam whose capacity for hard work cannot be denied. We have also the glorious illustration of Anna who has been applauded by all sections of the House. With these illustrious predecessors, I am sure, Kalaignar Karunanidhi, our Chief Minister, will carry this State to greater prosperity and to greater perfection.

With these words, I finish my maiden speech (Cheers).

வைஸ்-சேர்மேன் (திரு. என். வி. நடராஜன்) : இத்துடன் இம்
-34 மன்றம் கலைந்து நாளை பிற்பகல் 3 மணிக்கு கூடும்.

The House then adjourned.

VI.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders

85. Notification issued with G.O. Ms. No. 744, Rural Development and Local Administration, dated the 8th April 1968 in regard to exclusion of certain areas from the Cumbum Municipality. [Laid on the Table of the House under section 304 (d) of the Madras District Municipalities Act, 1920 (Madras Act V of 1920).]

B. Reports, Notifications and other Papers.

' Nil '.